

Dr. AUREL POPESCU-BĂLCEȘTI

CLONAREA OMULUI

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

INTRODUCERE

Dumnezeu a creat și a diversificat lumea prin codificarea biochimică a informațiilor genetice.

Descoperirea structurii moleculare a acizilor nucleici și a rolului lor genetic a determinat apariția ipotezei potrivit căreia informația genetică a organismelor se găsește înregistrată biochimic în aceste molecule sub forma unor secvențe de nucleotide.

În cibernetică, prin informație se înțelege un mesaj despre evenimentele care au avut loc, au loc sau vor avea loc într-un sistem biologic sau tehnic. Informațiile sau mesajele sunt înregistrate, conservate și transmise printr-un sistem de comunicații în care se folosește codificarea, așa cum în codul Morse modificarea cuvintelor și a literelor se realizează cu ajutorul unui sistem de linii și puncte.

Gamaw a emis primul ipoteza conform căreia în molecula acizilor nucleici se găsește codificată biochimic informația genetică necesară sintezei moleculelor de proteine. El a studiat ipoteza, ținând seama de faptul că în molecula de ADN sunt patru tipuri de nucleotide ce conțin diferite baze azotate: adenina A, timina T, guanina G și citozina C, care se pot succede într-o infinitate de moduri, iar în molecula proteică sunt douăzeci de tipuri de aminoacizi, care de asemenea se pot succede într-o infinitate de moduri. S-a ajuns

la concluzia că numai combinații de trei nucleotide pot realiza codificarea celor douăzeci de aminoacizi.

Macromoleculele de acizi nucleici conțin un număr mare de nucleotide, astfel că prin modificarea secvenței acestora se poate înregistra o cantitate enormă de informații genetice.

Molecula de ADN conține circa o sută patru perechi de nucleotide, încât posibilitățile de variație privind secvența celor patru tipuri de nucleotide sunt practic nelimitate.

În celula mamiferelor se găsesc circa șase sute de mii de macromolecule de ADN, fiecare moleculă de ADN fiind formată din cel puțin zece mii de nucleotide.

Informația genetică este codificată în acidul dezoxiribonucleic ADN sub forma unei secvențe de trei nucleotide, denumite codoni.

În prezent, s-a reușit descifrarea codului genetic, fiind cunoscute toate tripletele de nucleotide ce codifică diferiți aminoacizi. Acești codoni sunt formați din patru tipuri de nucleotide conținând bazele azotate, adenină, uracil, guanină și citozină.

În total, există un număr de șaiszeci și patru de codoni, dintre care numai șaiszeci și unu corespund diferiților aminoacizi.

Clonarea se bazează pe fenomenul de transplantare a nucleului. Acesta constă în injectarea unui nucleu viu al indiferent cărei celule somatice într-un ovul activat și enucleat. Aceste cercetări au fost începute de Briggs R. și King T., care au inițiat și perfecționat această metodă transplantând nuclei de blastulă și gastrulă în ovule de *Ranapiens*, obținând un număr mare de embrioni care s-au dezvoltat până la stadiul de larvă. Cercetările au demonstrat că, cu cât nucleii sunt proveniți de la primordii care sunt mai avansate, cu atât viabilitatea descendenților este mai scăzută. Citoplasma este aceea care determină activitatea nucleelor

prin diferite proteine pe care le transmite nucleului – există schimburi ciclice de informație între genele nucleului și citoplasmă.

Influența citoplasmei a fost pusă în evidență de o experiență a lui Spermann, în 1933, care, cu ajutorul unui fir de păr subțire, a strangulat un ou de triton înainte de prima diviziune de segmentare, astfel că o jumătate a sa conține nucleul oului, iar în cealaltă acesta lipsește. După o serie de diviziuni ale părții nucleate, slăbindu-se legătura, pătrunzând nucleii de segmentare, se pot forma doi embrioni alipiți. Aceasta înseamnă că citoplasma enucleată are toți factorii diferențierii embrionare care reacționează după popularea ei cu nuclei din blastomerele nucleate alăturate.

REPRODUCEREA DIVINĂ A OMULUI

Caracteristic la tot ceea ce este viu este reproducerea. Pentru a se realiza aceasta, organismul și-a diferențiat organe specifice la bărbat și la femeie. Acestea sunt organele genitale. Pentru a se putea realiza reproducerea umană, este nevoie de ambele sexe, atât bărbatul cât și femeia trebuind să participe cu celulele lor sexuale, respectiv spermatozoidul și ovulul.

Spermatozoidul, celula sexuală masculină, este produs la nivelul testiculului. El are o mobilitate și se deplasează cu unu-patru milimetri pe minut, ajungând în aproximativ patru-zece ore la nivelul trompei. Mobilitatea se datorează cozii lui și ascensiunea se face pe baza mișcărilor proprii și prin contracțiile uterului care aspiră sperma din vagin. Mediul alcalin din colul uterin, uter și trompe favorizează, de asemenea, ascensiunea spermatozoidului până în treimea externă a trompei unde are loc fecundația. Capacitatea de fecundare este în funcție de volumul spermei, de numărul de spermatozoizi pe centimetru cub, de procentul formelor normale și de puterea lor de mișcare. Se apreciază că puterea de fecundare a spermatozoidului este de patruzeci și opt de ore după ejaculare.

În mod normal, numărul de spermatozoizi este de circa șazeci-o sută douăzeci de milioane pe centimetru cub și cu mai puțin de douăzeci și cinci la sută forme anormale, adică macro sau microcefali sau cu capete duble. Spermatozoizii

sunt formați în tubii seminiferi din testicul și derivă din niște celule speciale numite spermatogonii.

Testiculul mai secretă și hormonul masculin, denumit testosteron, prin celulele Leydig.

Din spermatogonii se formează spermatocitul, din acesta spermatida și după aceea spermatozoidul.

Această transformare se numește spermatogeneză. Ea începe la pubertate între doisprezece-cincisprezece ani și continuă până la bătrânețe. Acest proces este produs în mod reflex prin impulsuri plecate din scoarță și centrul sexual localizat pe planșeul ventriculului III, care acționează asupra hipofizei anterioare care secretă un hormon denumit gonadostimulină A și B ce determină spermatogeneza și secreția internă endocrină de testosteron.

Pentru a se produce spermatogeneza, temperatura locală trebuie să fie mai mică cu două grade decât în interiorul corpului – sub treizeci și cinci de grade.

Prođuși în testicule, spermatozoizii străbat epididimul, canalul deferent, veziculele seminale, prostată, eliminându-se în timpul ejaculării în uretră și de obicei spre exterior.

Volumul unui ejaculat este de trei-cinci centimetri cubi de spermă, un lichid vâscos, cu miros caracteristic, care se lichefiază după zece-treizeci de minute și are un PH alcalin. În timpul ejaculării, sperma se proiectează spre orificiul extern al colului uterin. Spermatozoidul are o mobilitate proprie de unu-trei milimetri pe minut, adică doisprezece centimetri pe oră, el ajungând în patru-zece ore la nivelul trompei.

De menționat că, în timpul spermatogenezei, spermatocitul suferă un proces de diviziune meiotică. Astfel, are loc o reducere a numărului de cromozomi de la patruzeci și șase, cât are specia umană, la douăzeci și trei, pentru ca unindu-se cu cei douăzeci și trei de cromozomi pe care îi are ovulul să

se formeze embrionul uman de patruzeci și șase de cromozomi.

Celula sexuală feminină este ovulul. El se formează în ovar și este alcătuit din citoplasmă și din nucleu care este situat excentric, în interiorul veziculei germinative, unde în afară de nucleu se mai află și un nucleotid. Ovulul se formează din celula primară a ovarului, denumită folicul primar. Acestea sunt în număr de sute de mii, la maturitate ajungând numai trei sute-cinci sute de ovule, în tot timpul vieții genitale a femeii.

Maturitatea foliculului ovarian începe la pubertate. La fiecare ciclu menstrual normal se maturizează un singur ovul – dezvoltarea lui se face în douăsprezece-paisprezece zile.

În procesul de ovogeneză are loc, de asemenea, o diviziune celulară meiotică, pentru ca ovulul apt de fecundare să aibă tot un număr de douăzeci și trei de cromozomi, adică jumătate din cât are specia umană, celălalt set de douăzeci și trei de cromozomi fiind adus de spermatozoid.

Ovulația, prin care foliculul ovarian matur se rupe și pune în libertate ovulul, are loc între a paisprezecea și a șaisprezecea zi a ciclului menstrual.

Ovulul se dezvoltă sub acțiunea hormonului hipofizar anterior gonadotrop antehipofizar FSH și hormonul gonadotrop luteinizant care îl urmează pe primul hormon.

Ovulația se poate produce și înainte cu paisprezece zile față de ciclul menstrual, în urma unei excitații sexuale puternice, excitație pe colul uterin sau prin stări psihoemoționale.

Ovulația este spontană și se repetă în fiecare lună pe tot timpul perioadei fertile a femeii. În drumul pe care îl străbate prin trompă întâlnește spermatozoidul și are loc fecundația. Ajuns în cavitatea uterină, ovulul stă două-trei zile, unde se prinde pe mucoasa uterină și pătrunde în grosimea ei, după

care are loc nidația, cam în a opta-a noua zi de la fecundație, adică între zilele a douăzeci și cincea – a douăzeci și patra ale ciclului menstrual. În această fază oul este acoperit de mici vilozități cu aspect pufos. Oul și pilozitățile sunt acoperite de un strat de celule speciale, numite carioni, prin care oul pătrunde adânc în grosimea mucoasei uterine, formându-se un țesut special, numit trofoblast de implantare. Prin aceasta oul își creează o minusculă cameră. După ce pătrunde în grosimea mucoasei, orificiul prin care a pătruns se acoperă.

După nidarea oului, începe faza de formare a placentei din vilozitățile coriale și trofoblast.

Placenta complet formată are o parte fetală și o parte maternă.

EMBRIOGENEZA

Imediat după pătrunderea spermatozoidului în ovul, începe procesul de embriogeneză prin segmentarea oului, care se face concomitent cu migrarea către cavitatea uterină.

Procesul de segmentare începe prin două diviziuni verticale, urmate de altele orizontale.

Embrionul trece prin stadiul de morulă, când are un aspect muriform, urmează faza de blastulă și apoi cea de gastrulă.

În prima fază, care durează cam o lună, embrionul nu are aspect de embrion uman.

În luna I, mărimea uterului este aceea a unei mandarine, iar embrionul are un centimetru lungime și un gram greutate.

În luna a II-a, uterul este cât un ou de găscă, embrionul are lungimea de patru centimetri și greutatea de unsprezece grame.

În luna a III-a, uterul are mărimea a doi pumni de adult, embrionul are lungimea de nouă centimetri, iar greutatea de cincizeci și cinci de grame.

În luna a IV-a, uterul este cât un cap de făt, embrionul are lungimea de șaisprezece centimetri și greutatea de două sute șaptezeci de grame.

În luna a V-a, uterul este cât un cap de adult, embrionul are lungimea de douăzeci și cinci de centimetri, iar greutatea de șase sute cincizeci de grame.

În luna a VI-a, embrionul are greutatea de o mie de grame.

La sfârșitul lunii a II-a, sunt schițate bărbia, fața, nasul și ochii, apar degetele, începe diferențierea organelor genitale interne.

În luna a III-a, apar pleoapele care sunt încă unite, se diferențiază organele genitale externe și apar mugurii unghiilor la degete.

La sfârșitul lunii a IV-a, încep să se schițeze mișcări ale membrilor.

La sfârșitul lunii a V-a, se percep mișcările cordului fetal, iar mișcările membrilor devin puternice și active.

La sfârșitul lunii a VI-a, embrionul are aspectul unui om îmbătrânit, pleoapele sunt separate, iar născutul poate supraviețui.

La sfârșitul lunii a VII-a, craniul fătului se orientează spre strâmtoarea superioară a bazinului, testiculul coboară spre traictul inghinal, iar la fetele clitorisul și labiile mici proemină între labiile mari.

La sfârșitul lunii a VIII-a, capul este acoperit de păr, iar unghiile ating pulpa degetelor.

La sfârșitul lunii a IX-a, testiculele sunt coborâte în scrot, iar la fetele labiile mari acoperă clitorisul și labiile mici.

În embriogeneză pot interveni o serie de boli genetice – peste cinci sute, iar după alții chiar o mie.

Fătul la termen are o greutate de două mii opt sute-trei mii două sute cincizeci de grame și o lungime de cincizeci-cincizeci și cinci de centimetri. Unghiile depășesc pulpa degetelor. Testiculele sunt coborâte în scrot, iar la fetele labiile mari acoperă pe cele mici.

În primele cinci luni de sarcină, fătul stă în orice poziție. Între lunile V-VII este orientat cu capul în jos, din luna a VII-a ia o poziție de înghemuire, de flexie: capul flectat pe torace, toracele pe abdomen, coapsele flectate pe abdomen, gambele pe coapse, membrele superioare flectate pe peretele anterior al toracelui. Fătul are un aspect ovoidal.

Până în lunile VI-VII, fătul are o prezentare pelviană, după care se rotește și se îndreaptă cu capul spre micul bazin.

Cercetările au stabilit că ADN-ul este responsabil de transmiterea caracterelor somatice și psihice.

Gena este unitatea structurală a ADN-ului și a cromozomilor. Specia umană are patruzeci și șase de cromozomi, dintre care patruzeci și patru sunt cromozomi somatici, nesexuali sau autozomi, și doi cromozomi sexuali sau gonazomi, pentru mascul patruzeci și patru cromozomi somatici și XY cromozomi sexuali, iar pentru femeie patruzeci și patru de cromozomi somatici și XX cromozomi sexuali.

O femeie are aproximativ cu patru la sută mai multă materie cromozomială decât un bărbat, deoarece un cromozom X este mult mai mare decât unul Y.

Cromozomul Y este transmis numai de bărbat, cromozomul X trebuie să-l primească de la mama sa.

Numai un cromozom X al femeii (XX) este activ genetic, X-ul inactiv formează corpusculii Barr. Decizia că un cromozom X va fi inactiv este întâmplătoare, dar, o dată luată, este fixă pentru toți descendenții unei celule.

Baza fenomenului de reproducere îl constituie proteina din cromatina nucleară, iar baza structurală a cromatinei nucleare o constituie acizii dezoxiribonucleici ADN.

ADN-ul are rolul determinant în păstrarea și transmiterea caracterelor ereditare, care conțin tiparele vieții. El este matricea pe care se formează structura organismelor.

Structura moleculară a ADN-ului ca substrat genetic este o macromoleculă dispusă sub formă de scară în spirală, ale cărei lanțuri laterale sunt constituite din acid fosforic și dezoxiriboză, iar treptele scării sunt constituite din câte două baze aminate legate între ele cât și din dezoxiriboză din lanțurile laterale.

În total, în structura ADN-ului intră patru baze aminate, adenina și guanina – baze purinice, citozina și timina (baze pirimidinice).

O bază aminată legată de o moleculă de acid fosforic formează un mononucleotid.

Macromolecula de ADN este formată din zece perechi de mononucleotide. În structura unei albumine, intră douăzeci și cinci de aminoacizi și douăzeci și cinci de triplete de baze aminate – mononucleotide în diverse combinații conform specificului albuminei, combinație ce alcătuiește codul genetic, pentru albumina respectivă, aceasta pentru fiecare acid aminat pentru a se fixa are nevoie de asocierea a trei baze aminate într-un triplet de nucleotide.

ADN-ul are două proprietăți care stau la baza transmiterii mesajului ereditar: autoreplicarea prin diviziune și sintetizarea albuminei specifice fiecărui organ din aminoacizii găsiți în celule.

Cercetările au constatat că există acizi nucleici și în protoplasmă, nu numai în nucleu, cu rol în sinteza proteinelor. Ei sunt puțin diferiți de ADN și se numesc ARN – acid ribonucleic.

Unitatea de bază a geneticii o formează gena, care determină caracterele fizice și mintale ale unui individ. Genele funcționează în perechi denumite cromozomi omologi sau gene-locusuri. Genele care ocupă același locus pe un cromozom pot exista în forme diferite, adică genele pot fi dominante, recesive sau legate de sex – acestea sunt gene mutante.

Prin anomalii cromozomiale, se dezvoltă boli genetice ce se datorează unei gene mutante dominante: acondroplazia, cataracta congenitală, heterocromia irisului, microsferocitoza congenitală, sindactilia și altele.

Bolile cu caracter recesiv sunt albinismul, buza de iepure, surdo-mutitatea și bolile metabolice, sau bolile legate de sex

localizate pe gonozomul X care sunt transmise de femeia aparent sănătoasă unor descendenți masculini.

Există și anomalii cromozomiale numerice sau de structură. Există o anomalie legată de cromozomii sexuali, de tip XXY, XO, XXX sau XXXY.

Există boli ereditare transmise prin cromozomii modificați ca structură.

Se apreciază că există șase sute de mii-un milion de malformații genetice pe glob, transmise ereditar.

Bolile genetice se transmit pe verticală. Există și boli congenitale prin influența mediului, asupra unui embrion, în primele două-trei luni de sarcină.

Influențele de mediu se produc la anumite date ale sarcinii:

— pentru ochi, în săptămâna a patra până în săptămâna a opta;

— pentru urechi, în săptămâna a șaptea până în săptămâna a douăsprezecea;

— pentru buze, în săptămâna a cincea până în săptămâna a șasea;

— pentru vălul palatin, între săptămâna a zecea până în săptămâna a opta;

— pentru dinți, între săptămâna a șasea până în săptămâna a zecea;

— pentru gonade, până la a patruzeci și cincea zi a vieții intrauterine;

— pentru organele genitale interne, între a cincizecea și a șaiszecea zi;

— pentru organele genitale externe, între luna a treia și luna a cincea de sarcină.

Apariția ADN-ului este o creație divină. Aceasta se observă cel mai pregnant în procesul de replicare al scării ADN-ului, când scara ADN se clivează de la un capăt al ei către celălalt, pentru ca prin multiple tatonări să-și refacă

jumătatea de scară care se desprinde. În aceste multiple tatonări, la piciorul scării se produce o răsucire care nu lasă jumătatea de scară să se desprindă. Atunci intervine o adevărată chirurgie moleculară, produsă de o moleculă de proteină, ce desface înnodarea de la piciorul scării și jumătatea de scară se poate desprinde. Această moleculă specială se numește ADN vibrator sau girator.

Intervine întrebarea capitală: Cum s-a putut face evoluția fără acest ADN, întrucât nici acest ADN nu se putea obține fără evoluție? Răspunsul este categoric: ambele au fost create simultan de Dumnezeu.

Creatorul a creat viața printr-un cod genetic universal, comun pentru tot ceea ce este viu și necesită sinteza de proteine.

Indiferent dacă ficatul este al unui animal sau om, el are aceeași informație genetică, aceea de a sintetiza proteine, albumine și globuline, sau, dacă ne referim la oricare organ al corpului uman, există aceeași informație genetică de funcționare pe scara evolutivă a regnului animal.

Numai structura proteică este specifică fiecărei specii și fiecărui organ al corpului omenesc, căci un organ străin corpului dacă este introdus în organism, se comportă ca un corp străin, și este respins.

Dumnezeu a creat o informație primară a viului, pe care a menținut-o și a dezvoltat-o pe toată scara filogenetică. Această informație primară determină specificitatea funcționalității fiecărui țesut care intră în alcătuirea organismului viu.

Numai o informație divină intervine în declanșarea diviziunii meiotice, reducionale a ovulului și a spermatoцитului care le reduce la jumătate numărul de cromozomi.

Tot o informație divină ordonează celulele viitorului embrion pentru a crea diferitele organe la locul respectiv și le

corelează funcționalitatea pentru un scop final: acela de a contribui la o homeostazie constantă și permanentă.

Complexitatea organismului uman din punct de vedere somatic și mintal se bazează pe capitalul genetic pe care îl aduc cele două celule sexuale.

Cum se poate explica faptul că același organism uman, în toată complexitatea lui, se poate forma și dezvolta în procesul de clonare când tot organismul se dezvoltă numai din cromozomi aduși de nucleul celulei somatice din țesutul din care s-a prelevat? Întrucât, se știe, din ovulul femeii i s-a extras nucleul cu capitalul ei genetic. Dar faptele merg și mai în profunzime, căci organismul se poate dezvolta dacă în ovulul enucleat se introduce numai un ADN dintr-o celulă somatică.

Aceasta înseamnă că clonarea se bazează pe o informație genetică care există în ovul și în citoplasma ovulului care să contribuie la dezvoltarea unui descendent, identic cu donatorul de la care s-a prelevat nucleul celulei somatice, cel care aduce caracterul sexual al clonei, cât și identitatea aspectului fizic și psihic al clonei cu cel al donatorului.

Dacă nucleul somatic provine de la o femeie cu patruzeci și șase de cromozomi (44 XX), se va obține o clonă femeie, iar dacă se prelevează nucleul de la o celulă somatică de la un bărbat, atunci se obține o clonă de bărbat cu 44 XY cromozomi.

Când prevalarea se face dintr-o celulă somatică proprie, se realizează o autoclonare, iar când se prelevează nucleul somatic de la o altă persoană, indiferent de sex, este o heteroclonare.

Din știința spirituală se știe că un nou-născut este reîncarnarea spiritului unui om care a murit și vine la reîncarnare pentru a-și plăti Karma din alte vieți. Aceasta s-a putut constata prin regresia în timp a omului în stare de hipnoză.

Tot știința ocultă susține că conștiința omului este determinată de spirit și că ea este nemuritoare. Devine astrală după moartea omului și se reintroduce în corpul unui nou-născut.

Prin voiajul astral s-a putut dovedi că spiritul are o vedere astrală care îi dă o personalitate proprie.

Indiferent dacă spiritul ce vine în nou-născut este creat de Dumnezeu pentru fiecare sau este reîncarnarea spiritului unui om decedat, spirit ce vine din planul astral într-o nouă întrupare, el este acela care conduce și coordonează dezvoltarea organismului într-un nou-născut.

O clonă are ea un spirit? De unde vine acel spirit? Poate Dumnezeu să admită să se încarneze într-o clonă o scânteie din dumnezeirea sa, atât timp cât prin clonare se caută imitarea și deformarea actului de creație devină? Se poate încarna într-o clonă un spirit luciferic, având în vedere că însuși planul de creare al omului prin clonare este văzut de biserică precum un act potrivit FIINȚEI DIVINE?

Dacă ar fi așa, ce fel de activitate va desfășura omul creat prin clonare, când este închinat unui spirit luciferic?

Așa cum Dumnezeu a împiedicat prin puterea sa orice tentativă de a pătrunde în tainele creației Sale, este foarte posibil ca Creatorul să lovească din nou aceste spirite luciferice, așa cum le-a lovit atât în plan astral, în bătălia cerească a îngerilor, cât și pe pământ, ori de câte ori s-a încercat clonarea umană, fie în continentul lemurian, fie în continentul Atlantida, fie în civilizația sumeriană, adică ori de câte ori oamenii au dorit să se substituie puterii dumnezeiești a creației. Mânia lui Dumnezeu a fost cumplită, două continente au fost scufundate în apele oceanelor, iar asupra Sodomei, Gomorei, Teboim, Adma și Toar și a altor orașe sumeriene s-a abătut prăpădul nuclear.

Va lăsa Dumnezeu civilizația pământească să repete păcatul luciferic al creației divine, sau asistăm la începutul sfârșitului civilizației umane pe pământ?

CLONAREA OMULUI – ACȚIUNE SATANICĂ

Clonarea umană este un proces prin care materialul celular al unei ființe vii este luat cu scopul de a reproduce o nouă entitate identică.

Pentru fecundarea normală este nevoie de un ovul, care aduce un număr de douăzeci și trei de cromozomi, și de un spermatozoid, care aduce alți douăzeci și trei de cromozomi, astfel ca embrionul să aibă patruzeci și șase de cromozomi, atât cât are specia umană. În clonare, se prelevează un ovul din care se extrage nucleul, care se unește cu nucleul unei celule somatice, deci nu cu un nucleu dintr-o celulă germinativă, respectiv din spermatozoid.

Corpul somatic al clonei suferă un proces de îmbătrânire accelerat față de corpul unui copil născut normal.

În fiecare celulă germinativă există un cromozom care determină longevitatea și dezvoltarea normală de creștere. Acest cromozom lipsește în procesul clonării. Fiecare țesut are un număr determinat de vieți, înscris genetic. Dacă se clonează o ființă umană care are o anumită vârstă, clona va avea înfățișarea persoanei clonate din momentul respectiv, al vârstei. Acest fenomen s-a putut observa în clonarea primului animal, oaia Dolly, care a suferit un proces de îmbătrânire rapid.

Cea mai importantă lacună în cazul clonei este absența spiritului, ca scânteie divină din om, lipsind astfel legătura

dintre clonă și Dumnezeu. Lipsind scânteia divină din clonă, aceasta pierde orice legătură cu divinitatea.

Va avea clona un suflet? În mod normal, din punct de vedere al științei spirituale, nu va avea, căci sufletul este determinat tocmai de spiritul pe care trebuie să-l posede clona și pe care nu-l are.

Ce fel de suflet se va implanta în clonă? În nici un caz un suflet dumnezeiesc. Dacă va avea un suflet, acesta va fi un suflet diavolesc.

Dacă clona nu are un suflet divin, atunci ea nu poate avea nici conștiință, nici intuiție, nici un simț al sinelui, nici o legătură cu Dumnezeu.

Clona n-ar putea să aibă decât reflexe mecanice și mintale. (Există păreri că în laboratoarele subterane din Statele Unite ar exista extraterestri care i-ar învăța pe oamenii de știință americani cum să efectueze clonarea umană.)

Sufletul este însăși esența vieții, așa cum a fost creată de Dumnezeu. El este o entitate de energie a luminii, vie și indestructibilă. Sufletul poate avea un corp material fizic, un corp eteric sau un corp astral, sau poate să existe numai ca spirit liber. Sufletul este expresia dragostei lui Dumnezeu, el conține însăși esența lui Dumnezeu. Sufletul acționează ca un liber arbitru cu o independență dată de Dumnezeu, dar în același timp este inseparabil de Dumnezeu și de toate celelalte suflete.

Sufletul este forța ce stă în spatele a tot ce există pe pământ, este forța vieții tuturor, creație a lui Dumnezeu. El este o entitate dotată cu inteligența opțiunii și idealuri.

Conștiința sufletului are capacitatea de a atinge toată cunoașterea care există în creație.

Sufletul este cel care ne dă conștiința minții și care face parte dintr-un câmp mintal universal, dintr-o minte universală.

Trupul este numai un vehicul trecător pe care îl folosește sufletul. Nu trupul formează sufletul, ci sufletul formează trupul pe care îl reține pentru a-l utiliza. Când sufletul este eliberat din trup, o dată cu el este eliberat și corpul astral al omului care conduce sufletul în planul astral. Numai prin suflet putem imagina ceea ce gândim, căci prin gând dumnezeiesc s-a creat lumea.

După moarte, sufletul pleacă în plan astral pe o treaptă corespunzătoare formelor de gând pe care le-a trăit pe pământ.

Sufletele oamenilor care au trăit la cele mai joase nivele de energie, obsedați de avere și putere, cu însușiri intens negative, sunt duse în stratul astral cu energia cea mai densă, adică aproape de pământ, prin liberul lor arbitru – ele singure și-au ales acest nivel de energie astrală.

Alte suflete, care pe pământ au avut o energie de lumină, pot ascensiona în planurile înalte ale lumii invizibile din planul astral.

Acesta este destinul sufletului oamenilor care se nasc în mod normal pe pământ. O clonă, dacă nu are un suflet dumnezeiesc, de cine va fi condusă? Va primi ea un suflet de la o entitate satanică și cum se va manifesta ea?

Creșterea și dezvoltarea organismului unei clone se desfășoară pe baza unor informații inconștiente pe care le are substanța vie, comună tuturor ființelor vii, celule sau țesuturi. Organismul clonei se dezvoltă preluând vârsta pe care o are informația genetică în momentul prelevării ADN-ului din celula ce trebuie clonată. Din vârsta pe care trebuie să o aibă ADN-ul preluat de la donatorul ce trebuie clonat trebuie să scădem timpul cât a trecut de la nașterea sa și până în momentul clonării. Timpul rămas este cel pe care îl are de parcurs viața clonei. Se deduce că viața unei clone va fi mai lungă dacă se clonează un copil sau un tânăr și mai scurtă dacă se clonează un adult sau un bătrân.

Dacă clona nu are suflet, ea nu poate avea nici emoții. Ea este obligată să preia și să manifeste emoții adecvate mediului în care se află, conformându-se cerințelor acestuia.

Legătura cu Dumnezeu nu există, pentru că clona nu are spirit, îi lipsește scânteia divină.

Clonarea umană o cunoșteau și vechii locuitori ai Atlantidei, acel continent scufundat în Oceanul Atlantic. Se crede că populația Atlantidei era apropiată numeric de populația actuală, dar avea o tehnologie mai avansată decât cea pe care o cunoaște acum Pământul actual. Dacă, la început, oamenii erau în contact cu divinitatea, pe parcursul a zeci de mii de ani, ei au permis intrarea energiilor joase. Astfel s-au îndepărtat mult de Dumnezeu, întrucât îngerii căzuți au pus stăpânire pe sufletele lor. Acești îngeri căzuți, nefiind capabili să creeze viața fără Dumnezeu, sunt obligați să folosească corpurile existente pentru a trăi experiențe în forma fizică.

Locuitorii Atlantidei cunoșteu energia nucleară și utilizau cristalele în comunicații și ca arme.

Au clonat animale cu animale, dar și oameni cu animale, creând monstruoziități de toate felurile. Toate acestea s-au produs sub influența spiritelor îngerilor căzuți. Cultul luciferic era religie de stat, iar magia neagră era folosită în masă.

Atlânții au obținut orzul și alte plante prin clonare, încrucișând grâul cu alte plante sălbatice. De asemenea, au creat diferite tipuri de animale prin clonare. Civilizația Atlantidei cunoștea aeronavele ca mijloace de locomotie și sistemele de aprovizionare cu apă ale orașelor.

Aparatele de luptă aeriană puteau să ia la bordul lor până la o sută de luptători.

Ei cunoșteau sudura electrică și puteau reproduce textul scris, care se realiza pe bucăți de metal sau pe un material asemănător porțelanului.

Atlânții cunoșteau gazele toxice pe care le aruncau cu ajutorul unor bombe lansate cu un fel de lansatoare. Mormintele atlânților erau așezate în temple în care existau statui ce reprezentau pe cel înmormântat, învelite cu aur și argint. Foloseau serviciul divin la înmormântare.

În rândul atlânților existau inițiați – cei care cunoșteau existența lumii invizibile, lumea spiritelor.

Prin clonare, creau diferite creaturi monstruoase, pe care le adorau și le aduceau jertfe de sânge.

Civilizația Atlantidei stăpânea energia nucleară și puterea gândului pe care o amplificau prin cristale de cuarț ce se găseau în rețele răspândite pe întreg teritoriul continentului.

Prin aceste forțe erau puse în mișcare mori și aeronave. Folosind nerațional aceste cristale, s-a putut ajunge la pătrunderea unor gânduri malefice, ce au pus stăpânire pe sufletele lor.

Pentru că au ajuns să fie stăpâniți de spirite luciferice, atlânții au încercat să imite creația divină și au clonat pentru prima dată oamenii, pentru a arăta că și ei pot să creeze omul fără ajutorul lui Dumnezeu. Acest fapt a dus la pedeapsa divină care a scufundat continentul Atlantida. Acesta a fost lovit de meteoriți și zdrobit.

Civilizația Atlantidei a cunoscut șapte subrase umane: rmoahali, tlavalti, tolteci, turanieni, semiți, akadieni și subrasa mongoloidă. Toate aceste subrase au format a patra rasă umană care a precedat rasa noastră, adică a cincea rasă umană, rasa ariană sau indo-europeană.

Dorind să se substituie lui Dumnezeu și creației divine, atlânții au fost pedepsiți de Dumnezeu și scufundați sub ape prin patru lovituri pe care Atlantida le-a primit prin bombardament cu meteoriți. Întregul continent Atlantida a dispărut sub apele Oceanului Atlantic care prezintă pe fundul său o mare ridicătură de nisip care are o înălțime de douăzeci

și șapte de mii de metri. Ea se întinde către sud-vest, de la 50° nord către coasta Americii de Sud, apoi către sud-est spre coasta Africii, schimbându-și direcția către insula Ascension, de unde se îndreaptă către insula Ascension, apoi spre sud spre insula Tristan da Cunha. Din aceste ridicături ce se găsesc pe fundul Oceanului Atlantic, foarte puține ajung la suprafața apei.

Ultima parte din continentul Atlantida, insula Poseidon, s-a scufundat în urmă cu zece mii de ani, așa cum a descris Platon.

Clonarea umană nu poate duce decât la degenerarea rasei umane și la pierderea purității ei: degenerare fizică, somatică, cu posibilități de apariție a numeroși monștri, dar și la perturbări în conștiința omului, cu posibilitatea de a apărea comportamente psihice dintre cele mai bizare. Toate acestea se întâmplă întrucât clonării umane îi lipsește spiritul, acea scânteie divină care unește pe om cu divinitatea.

Este posibil ca trupurile fizice ale clonelor să fie ocupate de spirite satanice care să le conducă la actele cele mai iraționale.

Dacă forța întunericului va pune stăpânire pe mintea oamenilor, atunci Dumnezeu nu va putea tolera perpetuarea vieții pe pământ și o va distruge. Cum o va distruge? Sunt mai multe posibilități. Probabil că un mare meteorit va spulbera planeta noastră sau mintea oamenilor va fi subordonată forțelor satanice care îi vor împinge pe aceștia spre un conflict nuclear și se vor distruge reciproc.

Creatorul nu va tolera ca omul, ultima creație a sa, să fie deturnat de la evoluția lui spirituală.

Spiritul ca scânteie divină în om, căzând în materie, are de parcurs câteva etape pentru a se reîntoarce la Dumnezeu. Aceste etape sunt: Saturn, Luna, Soare, Pământ, Vulcan, Venus și Jupiter. Căzut în materie în primele perioade ale sale,

spiritul este supus tentațiilor plăcerii pe care le dă materia, dar în drumul său spre spiritualizare, încet-încet, spiritul se va îndepărta de aceste legături cu materia și în ultima instanță se va reîntoarce la Dumnezeu.

Conștiința și liberul arbitru pe care Dumnezeu i l-a dat omului dispar în situația unei clone. Ea va fi lipsită de această conștiință și de intuiția ce vine din interiorul sufletului său.

Clonarea umană conduce la malformații genetice organice grave, la distorsionări psihice, cu manifestări patologice ale comportamentului psihic.

Intuiția din conștiința noastră provine de la îngerul care urmează fiecare scânteie divină din spiritul omului. Dar îngerul păzitor lipsește în cazul unei clone. Ce intuiție va avea conștientul clonei și cine îl determină? Conștientul clonei va fi subjugat de spiritul satanic care poate să pătrundă în trupul clonei, pe care îl poate îndruma spre acțiuni satanice, potrivnice moralei divine.

Pentru că forțele luciferice nu pot crea viața, ele neavând această putere pe care o are numai Dumnezeu, sunt obligate să folosească corpurile existente pentru a trăi experiențe în forme fizice.

Trebuie să facem deosebirea dintre partenogeneză și clonare. În fenomenul de partenogeneză, se poate obține un embrion folosind numai ovulul din care extragem nucleul și introducem nucleul spermatozoidului din aceeași specie.

De semnalat că partenogeneza se poate obține chiar numai din ovul fără spermatozoid. Aceasta se poate realiza prin acțiunea fluidului electromagnetic asupra unui ovul înainte de diviziunea meiotică, adică atunci când el are numărul de cromozomi specifici speciei respective.

Fenomenul de partenogeneză, adică dezvoltarea unui embrion numai din ovul fără a fi fecundat, se întâlnește la fluture, la albine, la păianjen, la steaua-de-mare, la purecii de

plante și la crustacee. Se poate deduce că rolul primordial în reproducerea speciilor îl are ovulul, rolul spermatozoidului este secundar, el fiind cel ce activează începerea segmentării oului.

Polaritatea organismului uman începe o dată cu ovulul, la care polaritatea are un caracter general. Axul de polaritate al ovulului este axul ce unește polul său animal cu polul vegetal și care se află pe o axă verticală. Polaritatea este datorată vascularizației ovulului cu un pol arterial la un capăt și altul venos la celălalt capăt, creând o oxigenare diferită.

Polaritatea oului este dată încă înainte de plecarea ovulului din ovar.

În fecundarea normală, un singur spermatozoid pătrunde în ovul, căci, după acest moment, corticala ovulului devine impenetrabilă, el producând substanțe toxice pentru alți spermatozoizi.

Din acest motiv, spermatozoizii aleargă într-un veritabil concurs ca să ajungă primii la ovul, aceasta depinzând de vitalitatea fiecărui spermatozoid în parte, în funcție de materialul nutritiv pe care îl are.

În procesul de fecundare, ovulul merge în întâmpinarea spermatozoidului. După ce spermatozoidul pătrunde în ovul, are loc o fuziune între cele două nuclee. Ovulul suferă un proces de retracție prin eliminarea unui lichid prin polul opus celui prin care a intrat spermatozoidul.

Embrionul uman are forma discoidală până la mijlocul celei de a treia săptămâni, după care ia o formă curbă prin încovoierea extremităților sale. La treizeci de zile, embrionul are o lungime de opt milimetri, iar creierul prezintă trei vezicule cerebrale, fosetele olfactive, veziculele optice și veziculele acustice.

În primele treizeci de zile de viață, embrionul uman parcurge toată evoluția de la prima celulă până la om.

El își începe viața ca un protozoar marin, apoi se dezvoltă într-un mediu acvatic și devine vierme cu o inimă în formă de tub pulsatil. Apoi devine un pește cu branhii și cu o inimă cu două camere, apoi un amfibiu cu o inimă cu trei camere și un rinichi mezonefros, apoi un mamifer cu o inimă cu patru camere, cu rinichi metanefros și cu o coadă și, în sfârșit, o ființă umană. Aceasta este o transformare dată de corpul eteric care a evoluat de la prima celulă până la om și care repetă astfel fazele importante ale evoluției sale, a însăși evoluției vieții pe pământ.

Sunt însă numai amintiri ciuntite, căci embrionul uman nu trece niciodată prin stadiu de adevărat pește. El dezvoltă pungi faringiene așa cum o face embrionul de pește, la care mai târziu acestea devin bronhii, pe când la embrionul uman nu devin niciodată bronhii sau orificii pentru bronhii, căci la om aceste pungi faringiene devin trompa lui Eustache, glandele timus și paratiroidale.

Toată această ontogeneză se face sub conducerea spiritului care vine la reîncarnare trimis din lumea astrală de spirite angelice. Acesta vine și se apropie de corpul fizic al viitoarei mame pe care o înconjoară cu perispiritul lui.

El are forma unei rochii, strânsă în partea superioară a corpului și mai largă în partea de jos, întinzându-se de la umeri până la gleznă (numai capul viitoarei mame nu este înconjurat de perispirit). El trimite raze fluidice astrale către corpul viitoarei mame, determinând formarea corpului eteric al copilului, matrice energetică pe care se va forma corpul fizic.

Spiritul viitorului copil aflat în afara corpului mamei vine în contact cu acesta prin trei puncte: unul la nivelul bulbului rahidian, altul la nivelul ombilicului și al treilea la nivelul glandei tiroide.

Cel de la nivelul bulbului rahidian se numește nod vital. Spiritul este arhitectul propriului său corp fizic.

La naștere, ovarele conțin în medie două milioane de celule, numite ovocite, din care numai patru sute ovulează.

Diviziunea meiotică de reducere a numărului de cromozomi, de la patruzeci și șase la douăzeci și trei, are loc chiar în momentul ovulației.

Meioza constă din două diviziuni care se succed cu repeziciune, dar în cursul căreia cromozomii se replică numai o singură dată.

În timpul primei diviziuni, are loc separarea cromozomilor care s-au împerecheat în timpul primei faze a diviziunii celulare, numită profază, un cromozom fiind de natură maternă și altul de natură paternă.

În a doua diviziune, se produce o separare longitudinală a cromozomilor din cele două nuclee haploide formate în prima diviziune meiotică, formându-se astfel patru nuclee haploide.

Cu o informație precisă se separă cromozomul care vine de la mamă de cel care provine de la tată. Ce informație determină diviziunea meiotică? Nu se poate răspunde la această întrebare – informația trebuie să fie de ordin divin.

Dacă reproducerea speciilor, în general, este o operă divină și dumnezeiască, încercarea de imitare a reproducerii omului prin alte mijloace decât cele descrise, adică prin clonare, este o acțiune care nu se poate încadra într-o continuare a creației divine.

Această acțiune se poate interpreta ca o manoperă luciferică, întrucât tocmai el este arhanghelul căzut din cer, care, pretinzând că, știe secretele creației lui Dumnezeu, a încercat să creeze și el o lume după modelul divin.

Prin clonarea omului se folosesc ovule de la femei cărora li se extrage nucleul și capitalul genetic reprezentat de acesta, introducându-se un nucleu dintr-o celulă somatică, de exemplu o celulă fibroplastică. Nucleul acestei celule somatice, deci nu o celulă germinativă, respectiv spermatozoid,

așa cum a hoțărât divinitatea, conține un număr de patruzeci și șase de cromozomi ca toate celulele somatice ale corpului uman.

Imediat ce nucleul celulei somatice este introdus în interiorul ovulului, începe activarea segmentării ovulului după o informație care există în cromozomi și ADN. În continuare, este urmat exact traseul pe care îl parcurge o fecundație normală. În final, rezultă o clonă identică cu persoanele de la care s-a recoltat nucleul celulei somatice. Toate caracteristicile fizice și psihice sunt identice cu cele ale persoanei clonate, reprezentând o copie geamănă a acesteia. În ceea ce privește procesele psihice ale clonei, nu există niște modele clonate care să ne determine să avem o părere.

Spiritualiștii susțin că fiecare nou-născut primește un spirit ca scânteie divină care va determina procesele psihice ale omului și atributele sufletului său. Indiferent dacă admitem că spiritul și sufletul unui nou-născut sunt formate de Dumnezeu o dată cu nașterea sau se admite că spiritul și sufletul omului născut reprezintă o reîncarnare a spiritului unui om mort retrimis în materie pentru a-și plăti Karma sa, o clonă nu poate avea spirit divin, chiar și numai pentru că clonarea este o profanare a spiritului creației divine.

Dacă clona nu are suflet, cum se va comporta ea în societate? Va avea o comportare socială și morală normală?

Clonarea umană este o acțiune cu urmări necunoscute. Pentru clonare, se tratează hormonal femeia pentru a avea mai multe ovulații, prin urmare mai multe ovule pentru clonare. În scopul clonării se aspiră cu o pipetă specială nucleul ovulului și se introduce în el nucleul celular somatic.

Secta Raelienilor din America a declarat că a clonat deja două clone umane, dar nu le-au prezentat public.

Secta consideră că omul a fost creat pe pământ printr-o clonare făcută de o civilizație extraterestră, bazându-se pe

textele sumeriene care considerau că civilizația sumeriană a fost adusă de extrateresetri.

Raelienii susțin că întreaga evoluție a vieții pe pământ a fost condusă de o civilizație extraterestră. Dacă, dezvoltarea vieții pe pământ s-ar fi putut desfășura prin legile evoluției care au condus la dezvoltarea formelor de viață de la cele mai simple, unicelulare, până la maimuțe, această evoluție nu a putut explica apariția lui *homo sapiens*, strămoșul omului. Acesta a apărut peste noapte, fără alte stadii anterioare, care să indice o trecere gradată de la *homo erectus* la *homo sapiens*.

Ei consideră că dacă hominizii din specia *homo* sunt produsul evoluției, *homo sapiens* este produsul unor schimbări revoluționare. El apare brusc cu circa trei sute de mii de ani în urmă, cu milioane de ani mai devreme decât ar fi fost normal. Oamenii de știință nu au nici o explicație, dar textele sumeriene și mesopotamiene susțin că acesta a apărut prin clonarea lui *homo erectus* de către o civilizație extraterestră care ar fi aterizat pe pământurile dintre Tigru și Eufrat, tocmai pe teritoriul pe care *Biblia* îl considera RAIUL PE PĂMÂNT, EDEN.

Textele sumeriene descriu în termeni foarte clari aspectul omului-maimuță, cu corpul acoperit de păr, nomad, adăpostin-du-se în tufișuri ca animalele din stepă, hrănindu-se cu iarbă și trăind printre animalele sălbatice. Totuși, știe să folosească anumite mijloace de prindere a animalelor. Aceste maimuțe-om *homo erectus* au fost clonate de extrateresetri prin manipulare genetică.

Toate organismele vii, de la cele mai simple la cele mai complexe, posedă în celulele lor cromozomii care conțin instrucțiunile ereditare complete ale acestui organism. Când celulele masculine fecundază celulele feminine, celor două seturi de cromozomi se unesc și apoi se divizează, formând noi celule care conțin toate trăsăturile ereditare ale părinților.

Clonarea (termenul provine de la cuvântul grecesc *klon* care înseamnă „altoi”) încearcă să aplice la animale procesul de altoire. Această posibilitate a fost demonstrată în Anglia de către doctorul John Gurdon. Acesta a înlocuit nucleul unui ou de broască fecundat cu un alt nucleu de la o altă celulă a aceleiași broaște. S-a obținut un mormoloc de broască normal dezvoltat, demonstrând că oul se poate dezvolta, diviza și forma apoi un descendent indiferent de unde își procură setul de cromozomi.

Astfel s-a dezvoltat ideea clonării umane. Pentru aceasta, este suficient să se ia un nucleu dintr-o celulă somatică, cu tot setul de cromozomi, și să se introducă într-un ovul din care s-a extras nucleul. Se va obține o clonă umană identică cu individul care a donat nucleul celulei somatice.

Cercetătorii genetici au dezvoltat și „fuziunea celulară”. Astfel, celulele provenind din surse diferite pot fi combinate într-o singură supercelulă care posedă două nuclee și două perechi de seturi de cromozomi diferiți. Când celula aceasta își începe procesul normal de diviziune, amestecul de nuclee și de cromozomi poate da naștere unor celule complet diferite de modelul celulelor sursă. Se pot crea astfel celule noi, fiecare cu un cod genetic diferit de cel al surselor. Se produc astfel tipuri noi de animale.

Se pot produce însă și monstruozi, așa cum se pare că au obținut locuitorii din Atlantida: oameni cu două capete, cu patru sau două fețe, un cap de femeie și altul de bărbat, un amestec de organe masculine și feminine, sau cu picioare și coarne de țap, alții cu picioare de cal sau pe jumătate om, pe jumătate cal, tauri cu cap de om sau câini cu cozi de pește. Erau îmbinări din toate făpturile pământului.

Enigmaticele animale (omul-taur – centaurul sau omul-leu – Sfînxul) care se găsesc în templele din Orientul antic reliefează pentru posteritate rezultatele experiențelor reușite din laboratoarele extraterestrilor veniți pe pământ.

Aluzia din *Biblie*, potrivit căreia zeii s-au unit cu fiicele pământului, se referea tocmai la aceste clonări?

În clonarea lui *homo erectus*, s-au implicat genele masculine ca element divin și genele feminine ca element terestru.

Clonarea maimuței *homo erectus* a condus la crearea lui *homo sapiens*, dar ca orice hibrizi aceștia nu se puteau înmulți între ei. Clonarea a continuat până când clonații au putut avea descendenți.

Când a fost obținut un model perfect prin clonare, a început procesul de producție în masă.

PRIMA PEDEAPSĂ PENTRU ÎNCERCAREA DE A SE SUBSTITUI CREAȚIEI DIVINE

MAREA BĂTĂLIE A ÎNGERILOR

În *Biblie* se spune că Lucifer, arhanghelul cu cel mai înalt grad în ierarhia îngerilor, care era chiar înlocuitorul tronului lui Dumnezeu, s-a răzvrătit și nu a mai vrut să se supună ordinelor lui Dumnezeu. Cunoscând planul de creație divină, a dorit să-l imite și să-și facă și el o lume a sa care să nu mai asculte de conducerea dumnezeiască. El a dorit să creeze o lume materială cu oameni materiali care să se înmulțească prin sex. Dacă omul a fost creat de Dumnezeu sub formă de duh, de înger, adrogin, deci fără sex, Lucifer a prefigurat chipul femeii pământene și înmulțirea sexuală a viitorilor oameni pământenii.

El a reușit să ademenească o treime din numărul îngerilor, care l-au urmat în planul său de creație.

Dar îngerii rămași credincioși conducerii divine s-au împotrivit și între ei și adepții lui Lucifer a avut loc o mare „bătălie cerească”. În urma acestei înfruntări, Lucifer a fost înfrânt și împreună cu îngerii care l-au urmat au fost expulzați pe Pământ pentru a-și trăi viața în materie. O dată cu coborârea îngerilor pe Pământ, omul a devenit muritor, iar Pământul a fost blestemat de Dumnezeu.

Textele sumeriene vorbesc despre o mare bătălie între zei, care ar fi avut loc după desprinderea planetelor Marte și Jupiter. Între aceste două planete, ar mai fi existat o planetă care a dispărut și pe care sumerienii au numit-o Tiamat sau Planeta de Apă. În sistemul solar a pătruns o planetă uriașă, care a trecut pe lângă Neptun, apoi și pe lângă Uranus.

Modificându-se câmpul gravitațional, planeta care a apărut, Marduk, s-a îndreptat spre centrul sistemului solar, din ea desprinzându-se șapte sateliți.

Zeii au hotărât ca planeta Marduk să se îndrepte spre planeta Tiamat pe care s-o lovească. Armele lui Marduk erau patru sateliți pe care îi dăduse Uranus când a trecut pe lângă ea. Pe acești patru sateliți, textele sumeriene îi numeau vânturi de nord, de sud, de est și de vest. Marduk, trecând prin câmpul gravitațional al planetelor Saturn și Jupiter, a mai născut trei sateliți, denumiți de sumerieni Vântul Turbat, Vântulețul și Vântul Neîntrecut. Astfel, cei șapte sateliți i-a folosit drept „care de luptă pentru a lovi planeta Tiamat”. Tiamat și Marduk, cei mai înțelepți dintre zei, erau gata de luptă. Ciocnirea s-a făcut între unul dintre sateliții lui Marduk și planeta Tiamat, aceasta fiind despicată în două, iar oastea sa formată din zece sateliți a fost zdrobită și aruncată în direcția opusă. Această oaste a lui Tiamat sfărâmată o constituie cometele ce se învârtesc invers față de planetele sistemului solar.

Principalul satelit al lui Tiamat, Kingu, a fost împins de pe orbita lui, obținând o orbită independentă.

Marduk s-a întors și a lovit din plin planeta Tiamat pe care a spart-o în două. Una dintre părți a fost lovită de un alt satelit al lui Marduk și împinsă pe o orbită unde nu existase nici o planetă până atunci. Aceasta era destinată să devină actuala planetă Pământ.

Partea cealaltă a planetei Tiamat, cea de jos, a fost lovită din nou de Marduk și zdrobită în bucăți. Aceasta este centura

de asteroizi, existentă astăzi între Marte și Jupiter. Se explică astfel și de ce continentele sunt concentrate pe o singură față a Pământului, iar pe partea cealaltă există o cavitate foarte adâncă, Oceanul Pacific. Dacă planeta Tiamat este numită Planeta de Apă, Pământul mai este denumit Planeta Ocean – singura planetă a sistemului solar care este binecuvântată cu elementele primordiale ale vieții.

De remarcat că profetul Isaia amintește de zilele de început când puterea lui Dumnezeu l-a tăiat pe Cel Semeț, l-a răsucit pe monstrul apelor, și a uscat apele lui Tehom Raba.

Cei ce se ocupă de cercetarea *Bibliei* au descoperit că *tehom* înseamnă „mare”, iar acest cuvânt provine din Tiamat, astfel că Tehom Raba înseamnă Tiamat. Felul în care *Biblia* relatează geneza este identic cu cel descris în textele sumeriene și Iov amintește cum Dumnezeu său a împărțiat pe îngerii Celui Semeț ca hotar între lumină și întuneric.

În *Geneza* se spune cum duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor lui Tehom și cum trăsnetul lui Dumnezeu (Marduk), în descrierea sumeriană, a luminat întunericul, atunci când a lovit-o pe Tiamat, creând Pământul și Rakia – literar „brățara spartă”, adică centura de asteroizi, care a fost numită de Dumnezeu „cer”.

Pământul și centura de asteroizi sunt descrise atât în *Biblie*, cât și în textele sumeriene. Cerul și Pământul au fost create când Tiamat a fost dezmembrată de zeul suprem.

Pământul a căpătat propria sa orbită în jurul Soarelui, rezultând anotimpurile, și propria mișcare de rotație, rezultând succesiunea noapte-zi. Textele sumeriene spun că una dintre sarcinile ulterioare ale lui Marduk a fost să dea Pământului lumina zilei de la Soare și întunericul nopții.

Biblia spune că Dumnezeu a zis: „Să fie niște luminători în întinderea cerului ca să despartă ziua de noapte și să fie niște semne care să arate serile, zilele și anii”.

Pământul este Tiamat reîncarnată, iar Luna este vechiul satelit al lui Tiamat care se numea Kingu.

Marduk nu l-a zdrobit pe Kingu, i-a luat numai orbita independentă pe care i-o dăduse Tiamat. Luna este vechiul Kingu, satelit al lui Tiamat.

După această bătălie, Marduk s-a retras pe o orbită necunoscută, dar supraveghează viața în sistemul nostru solar.

Planeta Marduk a mai fost denumită Nebiru și era reprezentată în civilizația antică ca un glob înaripat. Acestui simbol al globului înaripat, pe care îl considerau creatorul Cerului și al Pământului, se închinău toți regii din Antichitate.

Când planeta Marduk se apropie de Pământ, prevestește mari evenimente astronomice și sociale.

Testele mesopotamiene scriu că planeta are o orbită de trei mii șase sute de ani.

ATLANTIDA

CIVILIZAȚII DISPĂRUTE PRIN MÂNIA DIVINĂ, ATUNCI CÂND OMUL A ÎNCERCAT CLONAREA UMANĂ

Atlantida a fost un continent localizat în Oceanul Atlantic. Cercetările efectuate pe fundul Oceanului Atlantic au scos la iveală că în mijlocul lui există o ridicătură care se întinde către sud-vest de la 50° nord, către coasta Americii de Sud, apoi către sud-est spre coasta Africii, apoi își schimbă direcția spre insula Ascension, înaintează către sud spre Tristan da Cunha. Ridicătura are o înălțime de aproximativ trei mii de metri, culmi fiindu-i insulele Azore, Tristan da Cunha și Ascension.

De asemenea, un brâu de aproximativ șapte mii de metri străbate fundul Oceanului Atlantic, care numai în unele locuri ajunge până la suprafață. S-a demonstrat că fundul oceanului a fost scena unor mișcări vulcanice.

Nu se poate explica asemănarea dintre flora și fauna existentă pe marginile unor continente despărțite de ape, decât dacă acestea erau odinioară unite printr-un alt continent dispărut, care ar fi permis o migrare naturală a acestei flore și faune.

Se cunoaște faptul că acestea își au punctul de origine într-un singur loc de pe glob, de la care apoi s-au extins.

Calul își are originea în emisfera de vest. El a ajuns în Europa printr-o întindere de pământ azi dispărută, care făcea legătura dintre America și Europa.

Pe de altă parte, o floră europeană, din vârsta miocenului, descoperită în fosilele din Elveția, există și în America și în Africa.

Multe plante ce se găsesc pe coasta de est a Americii se găsesc și pe partea de vest a continentului, deci la Pacific. Acest fapt demonstrează că ele au intrat pe continent dinspre Atlantic.

Se pare că Egiptul a fost printre primele colonii ale atlantiilor care ar fi adus și un anumit tip de scriere.

Există o mare asemănare între numeroase cuvinte ebraice și unele cuvinte cu sens identic din dialectul mayaș, precum și cu cele mai vechi limbi din America Centrală.

Această asemănare dintre limbi vorbite la mii de kilometri distanță depărtare de ocean este o dovadă că ele descind dintr-o singură rasă ce a locuit pe un singur continent. Acest continent ar fi fost Atlantida, care s-a scufundat prin erupții vulcanice.

Atlantida a adus a patra rasă umană. Această rasă era reprezentată de toate culorile: albă, roșie, galbenă, neagră. Populația de tip negroid a existat până în timpuri recente în America.

Vechii egipteni se consideră ca fiind o rasă roșcată, asemănătoare pieilor roșii existente în America.

Vechii persani erau tot o rasă roșcată, arămie.

Indienii americani au o gamă largă de culori: alb, negru, roșu-marونیu, arămiu, măsliniu, ciocolatiu și bronz, toate provenind dintr-o rasă originară de pe continentul Atlantidei.

Există asemănări în credințe religioase, ritualuri și arhitectura din Mexic și Peru și cuceritorii spanioli; de exemplu, credința în cruce și prezența ei în cadrul ceremoniilor religioase;

crucea era profund venerată, ca semn al vieții fizice, dar și al unei vieți eterne; venerarea discului solar, a cerului și a șarpelui și o similitudine a cuvintelor care înseamnă Dumnezeu; în sanscrită, Dyans, în greacă, Theos sau Zeus, în latină, Zeus, în celtică, Dia santa, în ebraică, Jah sau Yah, în mexicană, Teo sau Zeo.

Ritualurile botezului erau practicate de toate popoarele. În Babilon și Egipt, candidații la inițiere erau mai întâi botezați, promițându-li-se reînvierea după moarte și iertarea păcatelor. În Mexic și Peru, botezul copiilor are un ceremonial religios solemn, care constă în stropirea cu apă, semnul crucii și rugăciuni pentru spălarea păcatelor, la fel ca la popoarele lumii vechi.

Ceremonia căsătoriei prin unirea mâinilor mirilor, ceremonia spovedaniei și împărtășania erau la fel la popoarele din Mexic, Peru sau America Centrală. Prăjiturile însemnate cu *tau*, o formă egipteană a crucii, erau mâncate; ele erau numite „carnea lui Dumnezeu”. Acestea se asemănau cu turtele sacre ale egiptenilor și ale altor popoare.

Existau mănăstiri pentru bărbați și femei, cu reguli extrem de stricte, încălcarea lor putea fi pedepsită cu moartea.

Ca și egiptenii, atlanții își îmbălsămau morții, se rugau soarelui lunii și celorlalte planete. Cel mai mult se rugau la o zeitățe invizibilă, fără formă, care știa tot. Se mai rugau și la o zeiță-ecioară, „Doamna noastră, al cărei fiu era Zeul Luminii”. Arca era un simbol sacru ca și la indieni, caldeeni, asirieni, egipteni, greci sau celti.

Primele clădiri sacre erau piramidele, cu semnificație religioasă, existând o mare asemănare între cele construite în Egipt, Mexic sau America Centrală. Aceasta înseamnă că aveau o sursă comună în Atlantida.

Aelian în cartea sa, *Varia Historia*, afirma că Theopompus (400 î.e.n.) a înregistrat o întrevedere între regele frigienilor și

Silenus, în care se referea la un mare continent dincolo de Atlantic, mai mare decât Asia, Europa și Libia la un loc.

Proclus se referă la existența unor insule situate în marea de dincolo de stâlpul lui Hercule (strâmtoarea Gibraltar). Locuitorii acestor insule cunoșteau existența unei insule foarte mari, numită ATLANTIDA, sub comanda căreia se aflau toate celelalte insule.

Marcelus vorbește de existența a șapte insule în Oceanul Atlantic, dincolo de strâmtoarea Gibraltar, la câteva zile de navigat de la coasta Africii.

Diodorus Siculus relatează că fenicienii descoperiseră o insulă mare în Oceanul Atlantic, dincolo de stâlpul lui Hercule la câteva zile de navigație de la coasta Africii.

Dar cea mai însemnată relatare despre Atlantida ne-a lăsat-o Platon. El descrie existența locuitorilor și obiceiurile oamenilor din Atlantida în două lucrări *Timaios* și *Critias* sau *Atlantikus*. Platon se referă la o civilizație foarte avansată a atlanților care au pornit spre Europa și peste Asia. Atlanții, așa cum îi descria Platon, foloseau mineritul și extrăgeau aurul, aveau pășuni pentru animale domestice dar și multe animale sălbatice.

Atlantida avea lacuri și râuri, iar viețuitoarele trăiau pe câmpii sau în munți.

Galii aveau tradiții legate de atlanți, menționate și notate de istoricul roman Timagenes, care a trăit în secolul I î.e.n.

Toltecii din Mexic se trag din populația Atlantidei. De altfel, acest fapt îl declarau și aztecii, că ei se trag din Atlantida, care se mai numesc atlanți.

Indienii din America considerau că strămoșii lor au venit dintr-o țară situată dincolo de Soare-Răsare.

Cărțile din America Centrală confirmă faptul că America se întindea mult în Oceanul Atlantic, dar acel teritoriu a suferit trei mari cataclisme.

Celții din Britannia cunoșteau faptul că țara lor se întindea odinioară mult în apele Atlanticului, dar acea parte fusese distrusă.

Pe de altă parte, legenda potopului o găsim la foarte multe popoare: indieni, caldeeni, babilonieni, greci, scandinavi, chinezi, evrei și triburile celtice din Britannia.

Legenda potopului o găsim și la popoarele din Guatemala, Honduras, Peru și la indienii din America de Nord.

La muzeul din Londra, *British Museum*, se găsește o lucrare Troanoms care a fost scrisă cu trei mii cinci sute de ani în urmă de mayașii din Yucatan.

În această carte este descrisă catastrofa care a dus la scufundarea ultimei insule rămase din Atlantida, care ar fi avut loc cu opt mii de ani înainte scrierii acestei cărți. „În al șaselea an Kan, pe data de 11 Muluc, din ziua Zac”, s-au petrecut cutremure îngrozitoare ce au durat fără întrerupere până în 13 Chuan. Țara dealurilor de noroi precum și ținutul Mu au fost sacrificate, de două ori s-au înălțat și dintr-o dată au dispărut în întuneric, pământul fiind încontinuu zgâlțâit de forțe vulcanice. Aceste forțe încătușate au făcut ca pământul să se scufunde și să se ridice de câteva ori în locuri diferite.

În cele din urmă, scoarța pământului a cedat și zece țări au fost fărâmițate și împrăștiate. Neputând să facă față convulsiilor, acestea au dispărut împreună cu cele șaiszeci și patru de milioane ale lor, cu opt mii de ani înaintea scrierii acestei cărți.

Existau patru hărți ale istoriei Atlantidei care corespundeau perioadelor dintre catastrofe.

În prima hartă se vedea Pământul așa cum se înfățișa cu un milion de ani în urmă, atunci când civilizația Atlantidei era în plină glorie, adică înainte de scufundare, care a avut loc cu opt sute de mii de ani în urmă.

Continental Atlantidei se întindea de la est de Islanda, până acolo unde se află Rio de Janeiro, în America de Sud,

cuprinzând Texasul, Golful Mexic, sudul și estul Statelor Unite și peninsula Labrador. Atlantida se întindea până către Scoția, Islanda și o parte din Anglia.

În partea ecuatorială, Atlantida se întindea peste Brazilia și peste toată suprafața Oceanului Atlantic, până la Coasta de Aur a Africii.

Fragmente dispărute care s-au transformat în continentele Europa, Asia și Africa și resturi ale continentului lemurian sunt prezente în acea hartă. Mai sunt prezente și rămășițele continentului hyperborean care era locuit de a doua ramificație a primei rase umane.

După prima scufundare a Atlantidei, Lemuria s-a redus ca suprafață, iar Europa, Asia și Africa au crescut. Din Atlantida s-a desprins partea de nord a continentului, iar America s-a separat de Atlantida.

A urmat o nouă scufundare acum două sute de mii de ani, America s-a separat complet de Atlantida, iar Egiptul s-a scufundat. Atlantida s-a rupt în două insule: Ruta și Daitya.

În urmă cu opt sute de mii de ani, Atlantida a suferit o nouă catastrofă în urma căreia insula Daitya a fost scufundată sub ape, din Ruta a rămas o mică insulă denumită Poseidon, iar uscatul a luat aspectul pe care îl cunoaștem astăzi.

În anul 9564 î.e.n. s-a scufundat și insula Poseidon. Insulele britanice făceau parte din continentul european, Marea Baltică nu exista, iar Sahara era un fund de mare.

De-a lungul existenței sale, în Atlantida au trăit șapte rase umane:

- rasa rmoahal;
- rasa tlavatl;
- rasa toltecă;
- rasa turaniană;
- rasa semiților;
- rasa akadiană;
- rasa mongoloidă.

Ele au precedat rasa umană a timpurilor noastre.

Rasa rmoahal și-a început existența cu patru-cinci milioane de ani în urmă, când continentul lemurian mai exista în partea lui sudică. De altfel, această rasă a luat naștere pe pământ lemurian acolo unde astăzi există țărmurile Ashanti. Reprezentații ei aveau pielea închisă la culoare, cu fața neagră ca de abanos. Oamenii erau înalți de circa trei metri, dar cu timpul statura lor a început să scadă în înălțime.

Ei au migrat către țărmurile sudice ale Atlantidei, angajându-se în lupta cu două rase de lemurieni care trăiau acolo. O parte dintre ei a rămas pe loc, iar o altă parte a migrat spre nord. Ultima populație a acestei rase a migrat spre Islanda de astăzi, iar culoarea tenului a devenit mai deschisă.

Rasa tlavatli își aveau originea pe o insulă separată de continentul Atlantidei. Culoarea pielii reprezentanților ei era roșie-maronie, fiind oameni puternici și rezistenți, ale căror așezări erau situate în regiunile muntoase.

Rasa toltecă a condus Atlantida mii de ani. Aceștia sunt strămoșii locuitorilor din Mexic și Petru. Pielea era tot roșie-arămie, cu tente mai roșcate. Înălțimea lor era de circa doi metri și patruzeci de centimetri, dar au scăzut apoi în înălțime.

Trăsăturile lor se asemănau cu cele ale vechilor greci.

Rasa turaniană își avea originea în partea de est a Atlantidei. Ea s-a amestecat cu rasa toltecă.

Rasa semiților își avea originea în zonele muntoase ale Scoției și Irlandei. Mult timp reprezentanții ei au fost independenți față de populațiile din sud.

Rasa akadiană a apărut acum opt sute de mii de ani după cea de a doua catastrofă și s-a dezvoltat în estul Atlantidei. Reprezentații ei s-au luptat cu semiții pe mare și pe uscat, iar acum o sută de mii de ani i-au învins definitiv, instalându-și capitala chiar în fosta capitală a semiților. Ei erau un neam de negustori și navigatori, colonizând multe locuri de pe țărmurile Atlantidei.

Rasa mongoloidă se pare că nu-și avea originea în Atlantida, ci în câmpia tartară. S-a dezvoltat din descendența turanienilor pe care i-a înlocuit în multe părți ale Asiei.

Civilizația Atlantidei a cunoscut o dezvoltare în timpul ascensiunii rasei tlavatli, iar cea mai înaltă treaptă a civilizației a fost atinsă în timpul rasei toltecilor când a fost organizat cel mai puternic imperiu. În timpul lor s-a instituit suveranitatea ereditară, s-a instalat sistemul sclaviei în rândul popoarelor învinse.

Ei erau stăpâniți de puterile psihice. Cei mai importanți urmau cursurile unor școli oculte, ajungând la unele trepte de inițiere și chiar la stadiul de adepți. Chiar împăratul toltecilor era un adept. În mod ereditar, conducerea imperiului au transmis-o inițiaților.

Conducătorii erau în legătură cu ierarhia ocultă care alcătuia guvernarea lumii și de care ascultau.

Practicile magiei negre s-au răspândit și au pus stăpânire pe întregul continent al Atlantidei. Conducătorul s-a instalat în capitala imperiului, în orașul „porților de aur”. Restul populației care nu a recurs la vrăjitorie și magie neagră și-a ales împăratul și s-u refugiat spre nordul Atlantidei. Lupta dintre cele două tabere a continuat înainte de prima catastrofă, dar și după aceasta. Arta magiei negre s-a dezvoltat și s-a extins.

Dumnezeu i-a pedepsit prin prima scufundare. Și-au continuat vrăjitoria în insula Ruta.

În civilizația atlantidiană statul se ocupa de copi, considerați proprietatea sa.

Semiții au introdus forma de guvernământ particulară. În urmă cu o sută de mii de ani, atlanții au înlăturat neamul semiților akadieni, care erau buni astrologi și astronomi.

La apogeul civilizației atlantidiene, populația număra două miliarde de oameni.

Ei locuiau în case spațioase, cu grădini și fântâni, cu o curte centrală. Pe străzi nu se făcea comerț. Templele erau construite din săli înalte. Acoperișul era susținut de stâlpi pătrați iar în interior încăpea un mare număr de preoți. Ei se închinau soarelui.

Alchimia era foarte dezvoltată, fiind o adevărată industrie a acelor timpuri.

Școlile erau susținute de stat, iar școala primară era obligatorie. Pentru cei mai dotați se organizau școli speciale, unde se predau astronomia, astrologia, chimia și matematica.

Se urmărea dezvoltarea capacităților psihice ale copilului și instruirea în științele oculte.

În orașe erau sisteme de aprovizionare cu apă.

Capitala Atlantidei era situată la 15 grade nord de Ecuator pe o colină înaltă de patruzeci și cinci de metri, iar pe vârful ei se afla palatul împăratului. În partea centrală a orașului, se afla un canal, din care plecau alte patru canale, aducând apa în cele patru cartiere ale orașului. Prin cascade apa ajungea la un canal circular. Orașul era apărat de alte șanțuri cu ape, pe o suprafață de zece kilometri pătrați.

Un astfel de sistem de aprovizionare cu apă nu l-a avut nici un oraș din lume.

Orașul „porților de aur” era împărțit în trei zone mari, fiecare înconjurată de propriile canale. Zona superioară era cea în care era palatul imperial. În această zonă se mai afla un palat denumit „Casa străbunilor” unde erau găzduiți străinii ce veneau în oraș.

Rezervele de apă erau în munți, într-un lac situat în partea de vest a orașului, la o înălțime de opt sute de metri.

Capitala Atlantidei avea circa două milioane de locuitori.

Atlantii se deplasau în căruțe prevăzute cu roți, trase de animale; de asemenea, aveau nave de lup, la bordul lor putând intra până la o mie de luptători. Ele erau confecționate din lemn sau din metal – un aliaj din două metale deschise la

culoare și unul roșiatic, asemănător aluminiului, dar mai ușor ca acesta. Foloseau și sudura electrică.

Poligamia era permisă, dar de obicei bărbatul avea două neveste. Femeile nu erau asuprite, poziția lor era egală cu a bărbaților. La școală fetele învățau împreună cu băieții. Nu se făcea deosebirea atunci când erau două soții, ele trebuiau să crească și să educe copiii.

Atlanții scriau pe bucăți de metal și dispuneau de mijloace de reproducere a scrisului.

Atlanții consumau sângele animalelor, pe care îl preferau cald, mâncau pește și cultivau cereale din care făceau pâine și turte. Consumau lapte, legume și fructe. Preoții erau de obicei vegetarieni.

În ultimul timp băuturile erau interzise.

Ei vânau mamuți, elefanți și hipopotami.

Atlanții foloseau gazele toxice în luptă, pe care le aruncau cu bombe dintr-un fel de lansatoare.

În insula Poseidon, era un sistem monetar asemănător cu cel din zilele noastre.

Întregul pământ era proprietatea împăratului, ca și turmele de animale. Producția era împărțită între locuitori după ce se oferea împăratului cantitățile stabilite.

Mai era o categorie de pământuri denumite „Pământul Soarelui” pe care îl cultivau preoții pentru susținerea învățământului în școli și colegii și pentru bolnavi. După vârsta de patruzeci și cinci de ani, oamenii nu mai munceau și primeau hrană de la stat.

Atlanții credeau într-o ființă superioară iar simbolul acesteia îl reprezenta Soarele.

Dar ceea ce i-a dus la pedeapsa divină a fost practicarea magiei negre și a vrăjitoriei. Atlanții au materializat creaturi malefice, obținute prin gândire malefică și prin sacrificare de vieți omenești. Diavolul a pus stăpânire pe mintea lor, materializând fel de fel de monstruozități, oameni cu cap de țap, oameni cu coarne.

Probabil că atlanții au cunoscut clonarea omului și a animalelor, căci aceste monstruoșități se puteau obține prin fuziunea celulară, tehnică cunoscută și de civilizația sumeriană.

Atunci când omul vrea să imite creația divină și o compromite, Dumnezeu îl pedepsește pe om, de aceea atlanții au fost distruși prin trimiterea a patru meteoriți care au lovit în patru rânduri Atlantida și au scufundat-o în totalitate.

Dumnezeu lasă liberul arbitru omului ca să evolueze, dar, dacă această evoluție îl duce spre forțele întunericului, atunci intervine și în mod brutal distruge tot ce a creat.

Cutezanța omului de a iniția și imita creația divină ne duce cu gândul la căderea luciferică, datorată aceluiași intenții pe care le-a manifestat Lucifer, crezând că și el poate crea lumea așa cum a creat-o Dumnezeu. Acum se știe exact cum s-au desfășurat evenimentele, atunci când Lucifer și-a ales o planetă pentru a pune în aplicare planul său de creație. Dumnezeu a distrus acea planetă pe numele ei Tiamat, care se găsea între Marte și Jupiter, din ea rezultând cercul de asteroizi și meteoriți din timpurile noastre.

Dumnezeu nu va tolera ca planul său de creație să fie deturnat de la scopul său final. Încercarea unor oameni de a crea și ei oameni prin clonare, ocolind demersul normal genetic construit de Dumnezeu, va duce la o nouă pedeapsă pe care Dumnezeu o va aduce acestei omeniri, care se îndreaptă spre forțele întunericului sub influența aceluiași spirite luciferice.

Când atlanții au creat sub acțiunea forțelor malefice creaturi monstruoase cu chip de om, când Lucifer era venerat și magia neagră a atins cel mai mare grad de manifestare, Dumnezeu a lovit acest continent prin trimiterea unor meteoriți, care în cele din urmă au scufundat întregul continent, apele înghițind aproape patru miliarde de oameni.

Când sumerienii au făcut prima clonare (folosind un ovul fără nucleu, activat de un nucleu dintr-o celulă somatică și,

mergând mai departe, clonând ovulul cu nuclee din altă specie prin fenomenul de fuziune celulară, realizându-se monstruoșități de om cu trup de animal, sau oameni cu două capete) Dumnezeu i-a pedepsit, deși ajunseseră pe cea mai avansată treaptă de civilizație dinaintea de Hristos. Sunt autori care consideră că Sodoma și Gomora, împreună cu alte patru orașe de pe țărmul Mării Moarte, ar fi fost lovite cu bombe atomice. Chiar în timpul actual, în jurul Mării Moarte este cea mai ridicată radioactivitate nucleară.

Încercarea sectei raelienilor din America de a face clonarea omului, afirmând că deja au clonat trei oameni, nu poate fi lăsată nepedepsită de Dumnezeu. Mai devreme sau mai târziu o nouă catastrofă planetară va avea loc, de aceea am subintitulat cartea „Începutul sfârșitului”.

Despre Atlantida, descrisă de Platon, care zace acum pe fundul Oceanului Atlantic, s-a scris cu mult înaintea erei noastre. Astfel Solon (640-558 î.e.n.), mare om politic din Atena, a făcut o călătorie în Egipt, cu care prilej a aflat de la preoții locali despre scufundarea Atlantidei.

Platon (427-347 î.e.n.), unul din cei mai mari filozofi ai Antichității și ai lumii, a descris drama Atlantidei în dialogurile *Timaios* și *Critias*.

Atlantida care se găsea în Oceanul Atlantic a dispărut „într-o zi și o noapte de urgie”, din cauza unei catastrofe groaznice.

Se susține că Atlantida exista în zona dorsalei medio-atlantice, o zonă seismică și vulcanică foarte activă. Măsurătorile făcute au constatat o anomalie gravimetrică, indiciu al unui uscat prăbușit.

Relieful submarin este foarte accidentat, munți înalți, platouri submarine, văi adânci prelungite de pe uscaturile actuale. Geologul francez P. Termier a descoperit la adâncimea de trei sute de metri, în zona insulelor Azore, lavă bazaltică cu structură amorfă coloidală, ceea ce probează că lava s-a răcit în aer, deci vulcanul era pe uscat și s-ar fi răcit în apă.

Un alt argument este și faptul că atât Munții Pirinei cât și Munții Atlans din Africa de Nord prezintă pante abrupte spre ocean, semn că ei se continuau cândva pe uscatul suspendat.

Cercetătorul rus E.F. Hegemeister aduce un argument de ordin climatologic. Curentul Golfstream nu a putut încălzi coastele vest-europene din cauza Atlantidei. După prăbușirea Atlantidei, curentul a putut ajunge până în nordul continentului european.

Un argument biologic este cel al migrației anghilelor. Acești pești de apă dulce trăiesc în râurile vest-europene ce se varsă în Oceanul Atlantic. În perioada reproducerii, anghilele traversează oceanul, ajungând în Marea Sargaseilor. Aici își depun icrele în zona cuprinsă între insulele Bahamas și Bermude, după care mor. La maturitate noua generație de anghile călătorește spre Europa de-a lungul Golfstream-ului. Cât timp a existat Atlantida, acești pești nu ajungeau în Europa, migrația lor se făcea între Atlantida și Marea Sargaseilor, tot de-a lungul Golfstream-ului.

O dată cu prăbușirea Atlantidei, anghilele, obișnuite cu direcția de mișcare a curentului, au ajuns până pe coastele europene.

În privința dispariției Atlantidei s-au imaginat mai multe posibilități: expansiunea volumului planetei, o explozie subterană, căderea unui meteorit, a unei comete sau a unui asteroid.

CIVILIZAȚIA SUMERIANĂ, dispărută în urma unor bombardamente atomice ca pedeapsă divină.

Prima mare civilizație a omenirii după potopul biblic, care se consideră a fi scufundarea Atlantidei, a fost civilizația sumeriană care a apărut, fără a i se cunoaște originea, în vechea Mesopotamie, adică teritoriul dintre Tigru și Eufrat, în urmă cu aproximativ șapte mii de ani.

Primele culturi de grâu și orz au apărut în Mesopotamia, ca primele culturi agricole ale omenirii. Sumerienii cultivau meiul, secara, inul; vița-de-vie a început să fie cultivată în munții Mesopotamiei, în Siria și Palestina. *Vechiul Testament* scrie că „Noe a plantat o viță-de-vie după ce a ajuns pe muntele Ararat și chiar s-a îmbătat când s-au retras apele potopului”.

Apoi mărul, părul, măslinul, smochinul, migdalul, fisticul, nucul își au originea tot în Mesopotamia.

De altfel, grădina raiului, Eden, se află spre răsărit, la est de pământurile neamului lui Israel, între apele Tigru și Eufrat.

Primul animal domesticit a fost câinele, care se bănuiește că a fost domesticit pentru hrană, în jurul anului 9500 î.e.n. Primele fosile de câini au fost descoperite în Iran, Irak și Israel. Apoi a fost domesticită oaia, mieii fiind folosiți pentru carnea și pielea lor.

Sumerienii au inventat cuptorul de olărie – un cuptor care producea o temperatură foarte ridicată, putând astfel să prelucraze metalele. Ei extrăgeau minereuri, le zdrobeau și le prelucrau. Au obținut bronz, un aliaj al cuprului cu alte materiale. Acest fapt a condus la apariția primei monede – șekel-ul de argint.

Metalurgia începe în Sumer, cu toate că regiunea nu avea rezerve de minereuri feroase; avea, în schimb, mari rezerve de combustibil pentru cuptoare, cazane și furnale.

Minereurile erau aduse aici, pentru prelucrare, de la mari distanțe. Combustibilii erau asfaltul și bitumul, produsele petroliere care se scurgeau în mod natural la suprafață în Mesopotamia. Aceasta a fost cea mai importantă sursă de combustibil a Antichității până la constituirea Imperiului Roman. Utilizarea tehnologică a produselor de petrol a început cu aproximativ trei mii cinci sute de ani înaintea erei noastre în Mesopotamia, în Sumer.

Produsele petroliere se foloseau și la construcția străzilor, pentru izolații împotriva umezelii, la construirea corăbiilor etc.

De altfel, arheologii au descoperit orașul Ur sub o colină pe care localnicii o numeau „Colina bitumului”.

Utilizarea produselor petroliere a pus bazele dezvoltării chimiei. Ei cunoșteau smălțuirea și producerea sintetică a pietrelor prețioase.

Medicina era foarte dezvoltată. Ea cunoștea terapia, chirurgia și magia, adică descântece și incantații.

Legile sumeriene stabileau onorariul pe care trebuia să-l perceapă chirurgul pentru o operație reușită, dar și pedepsele pentru o operație nereușită. Dacă un doctor ce făcea o operație a tâmplei atingea ochiul pacientului, i se tăia mâna.

Unele schelete descoperite în mormintele mesopotamiene prezintă urme ale unor operații pe creier.

Un text sumerian vorbește de extragerea „umbrei” din ochiul unui om prin metode chirurgicale. Este vorba desigur de operația pentru cataractă.

Un alt text se referă la operația pe oase: „Dacă boala a ajuns în interiorul osului, trebuie să-l cureți și să-l îndepărtezi”.

Existau și doctori veterinari, care erau numiți „doctori de boi”.

Textele sumeriene despre medicină vorbesc de diagnoză și prescripții. Se recomandau curățenia și spălarea, băi cu apă fierbinte în care se dizolvau solvenți minerali, frecarea atentă cu compuși ai petrolului.

Medicamentele erau realizate din plante și compuși minerali. Dacă se administrau pe gură, erau amestecate cu vin, bere sau miere, dacă erau introduse prin rect, printr-o clismă, erau amestecate cu uleiuri vegetale. Alcoolul era folosit pentru dezinfectări și ca bază pentru numeroase medicamente.

Anatomia era o știință foarte dezvoltată. Au fost găsite mulaje ale ficatului. În temple se foloseau disecții minuțioase ale animalelor.

Sumerienii erau preocupați de problema vieții și a morții. Ghilgameș căuta arborele vieții, sau o piatră care să-i dea o viață veșnică. Există referiri la încercări de a învia pe cei morți.

Foloseau materiale radioactive pentru a trata anumite alimente. Industria textilă era foarte dezvoltată în Mesopotamia. Ea a început cu anul 3800 î.e.n. Sumerienii erau vestiți pentru industria textilă, dar și pentru îmbrăcămintea lor. Iosua povestea în cartea sa că, în timpul unei furtuni, o persoană nu a putut rezista tentației de a păstra o haină bună pe care o găsisese pe stradă (deși în Sumer pedeapsa pentru această faptă era moartea). Oamenii își riscau și viața pentru a obține hainele de Sumer.

Haina de bază se numea „tug”. De aici a derivat numele roman „togă”.

Femeile purtau haine elegante și variate, cu multe podoabe și bijuterii.

În agricultură au construit un vast sistem de irigații. Mesopotamia era un veritabil grânar al acelor timpuri; caisul, cireșul și alte specii de pomi au ajuns în Europa din Mesopotamia. De asemenea, șofranul, chimionul, brândușa, isopul, smirna, ceapa, usturoiul, castraveții, varza și lăptucile erau folosite ca alimente de locuitorii Mesopotamiei.

Sumerienii preparau pâinea dospită sau nedospită, terciuri, prăjituri, preparate de patiserie, biscuiți, bere din orz, vin din struguri și din curmale. Creșteau oi, capre și vaci pentru lapte, consumau pește și carne de berbec. Carne de găscă și rață o foloseau la mesele închinare zeilor, în temple.

Se descriu mâncărurile ce se duceau în temple în cinstea zeilor: pâini de orz dospite, cremă cu miere și smântână, carne friptă, bere, vin și lapte.

Pentru transport se foloseau cele două fluvii: Tigru și Eufrat, dar și un vast sistem de canale. Se presupune că au construit primele ambarcațiuni din lume. Într-un text sumerian sunt descrise ambarcațiunile folosite. Cu ele se transportau oameni, mărfuri, minereuri, animale.

Sumerienii au descoperit roata și o dată cu ea a avut loc apariția a numeroase vehicule, de la cărucioare până la care de luptă, trase de boi și de cai.

Ei au înființat primele școli, primul parlament, prima farmacopee, primul almanah, prima cosmogonie și cronologie, primele proverbe și zicători, prima bibliotecă și primul catalog al unor biblioteci, primul cod de legi, primele reforme sociale, primele tratate de medicină, primele culturi agricole organizate. A fost prima perioadă de aur a umanității.

Primele școli au apărut ca o consecință a apariției scrisului. Existau mii de școli, unii erau profesori în școli, alții scribi în temple, scribi regali.

În școli se predau limba și scrisul, botanica, geografia, zoologia, matematica și teologia. Școlile erau conduse de un profesor expert. Disciplina era foarte severă, căci era și un profesor „cu biciul”. Elevii erau biciuiți când chiuleau, când erau murdari, pentru lenevie și pentru că nu păstrau liniștea în timpul orelor, pentru purtare necuviincioasă și pentru un scris dezordonat.

Declanșarea unui război era aprobată în parlament – primul parlament din istorie, apărut acum cinci mii de ani.

Cu mult înainte ca Hammurabi să dea codul său de legi, un rege din orașul-stat Ešnum în nord-estul Babilonului a alcătuit un cod de legi ce stabilea prețurile maxime la alimente, căruțe și bărci. Erau și legi care apărau integritatea persoanei, a proprietăților familiale și a relațiilor dintre stăpâni și sclavi.

Existau legi care reglementau problemele proprietăților, sclavilor și cerșetorilor, căsătoriei și moștenitorilor, angajarea

bărcilor, închirierea boilor, taxe și birouri, pedepsirea hoților de animale.

S-au găsit inscripții referitoare la o primă reformă socială care proclama egalitate, libertate și justiție, datând din anul 2600 î.e.n. de pe timpul regelui Urukagina. Se pedepsea abuzul de putere al supraveghetorilor, al funcționarilor statului, impunerea de prețuri mari de unele grupuri monopoliste. Au fost stabilite drepturile orfanilor, văduvelor și orbilor, se asigura protecția femeilor divorțate.

În instituții se folosea sistemul curții cu jurați.

Judecata se făcea de trei-patru judecători, dintre care unul era judecător regal, iar ceilalți trei erau aleși dintr-un număr de treizeci și șase de persoane.

Cel mai vechi cântec din lume a fost descoperit în Mesopotamia, la Ugarit, pe o tăbliță de lut datând din anul 1800 î.e.n. Aceasta atesta că existau deja „o gamă” și o teorie muzicală coerentă cu o mare varietate de instrumente muzicale.

Au fost descoperite cântece de dragoste și un cântec de leagăn pe care îl cânta o mamă copilului ei bolnav.

*„Vino, somn, vino, somn, vino, somn la fiul meu,
Grăbește-te, somnule, și vino la fiul meu,
Adu odihna somnului pe ochisorii lui osteniți.*

*Te doare, feciorul meu,
Și sunt necăjită,
Și parcă mințile mi le-am pierdut,
Și la stele mă tot uit,*

*Luna nouă îți luminează fața
Umbra ta va vărsa lacrimile în locul tău,
Dormi, dormi, puiul meu.*

*Poate zeii creșterii vor fi cu tine,
Poate un înger în cale te va sprijini,
Poate vei avea zile mai bune,
Poate că soața ta alături îți va fi,
Poate un fiu numele-ți va cinsti."*

Textele sumeriene descoperite de arheologi sunt în număr de peste treizeci de mii. La Ur au fost descoperite bijuterii, arme, coifuri de aur, de argint, de cupru și bronz, ruinele unei manufacturi de țesături, înscrisuri juridice, ruinele unui zighurat, temple și statui, clădiri monumentale. S-a mai descoperit cel mai vechi vas de lut colorat ce fusese ars într-un cuptor, prima dovadă a utilizării vetrei olarului. De asemenea, un pavaj de piatră, cel mai vechi din lume.

La Erec a fost descoperit cel mai vechi zighurat din lume, care avea în vârful lui două temple, unul roșu și unul alb. În orașele sumeriene s-au folosit pentru prima dată cărămida de lut arsă, ziduri tencuite, mozaicuri, oglinzi de cupru, topoare cu cap metalic.

Civilizația sumeriană a fost cea mai dezvoltată din lume până la acea dată, cea mai extinsă și atotcuprinzătoare.

Nici până astăzi istoricii nu știu cine au fost sumerienii, de unde au venit și cum au dispărut.

Sumerienii sunt inventatorii algebrei. Babilonienii au împărțit, cei dintâi, cercul în 360 de grade, gradul în 60 de minute, minutul în 60 de secunde și anul în 360 de zile.

Ei făceau deosebirea dintre o planetă și o stea. Sunt primii care au determinat solstițiul și echinocțiul, primii care au împărțit ecliptica în douăsprezece semne zodiacale și primii care au întocmit o hartă a bolții cerești.

Sumerienii credeau în predestinare și în puterea malefică a demonilor. Prin procedee magice, prin exorcisme erau alungați demonii care conduceau oamenii la păcate și le provocau bolile.

Ei credeau într-o viață de după moarte.

La moartea regilor se făceau numeroase sacrificii umane: curteni, soldați, servitori, muzicanți și femei. Se îngropau alături de defunct obiectele sale personale. Ei credeau în existența unui spirit, un fel de umbră a omului, care putea tulbura viața celor rămași în viață, dacă nu li se făcea o înmormântare cu tot ritualul cuvenit.

Dacă însă i se făceau toate ritualurile de înmormântare, spiritul cobora în întunecatul regat al morților despre care vorbește finalul epopeii lui Ghilgameș, un barcagiu îl trecea peste un râu, ducându-l în tărâmul din adâncuri, în țara de unde nu este întoarcere.

Ei credeau că suferința este consecința săvârșirii unui păcat conștient sau inconștient împotriva normelor religioase sau a moralei omenești.

Textele sumeriene se referă însă și la un holocaust nuclear.

Să vedem în ce constau aceste referiri și să tragem mai târziu concluzia de ce s-a produs.

Ziua de apoi a venit în anul 2024 î.e.n. când Avraam se găsea cu tabăra lângă Hebron.

Dumnezeu s-a arătat lui Avraam, la stejarul Mamre, pe când stătea în ușa cortului, sub zăbușeala zilei. Ridicându-și ochii și privind, a văzut trei bărbați care stăteau înaintea lui. A alergat din ușa cortului în întâmpinarea lor și s-a închinat până la pământ. Avraam a recunoscut în cei trei bărbați pe trimișii Domnului. Ei veniseră să-l înștiințeze pe Avraam și pe Sara că vor avea un fiu. Dar adevăratul țel al vizitei celor trei trimiși ai Domnului era să meargă și să verifice acuzațiile ce se aduceau Sodomei și Gomorei.

Descrierea din *Biblie* privind distrugerea Sodomei și Gomorei este clară în a fi interpretată nu ca o calamitate naturală, ci ca un fapt premeditat.

Domnul îi dezvăluie dinainte lui Avraam ce anume urmează să se întâmple și de ce. Este un eveniment ce se poate

evita, nu o catastrofă provocată de forțe naturale. Acest eveniment se va produce numai dacă învinuirile ce se aduc celor două orașe vor fi confirmate și acest eveniment putea fi amânat după dorință.

Avraam a încercat să ceară îndurare, spunând că poate se vor găsi cincizeci de drepti înăuntrul cetății „Oare prăpădi-vei tu și nu vei cruța locul pentru cei cincizeci de drepti dinăuntru”. „Departă de tine să faci un lucru ca acesta. Să ucizi pe cel drept de-a valma cu cel rău și să-i meargă celui drept la fel ca nelegiuitului. Departă de tine judecător a tot pământul, să nu faci dreptate.”

Apoi Avraam întreabă dacă Domnul va distruge orașul și dacă numărul credincioșilor va fi mai mic de cinci. Domnul a răspuns că nu va distruge orașul dacă în oraș vor fi zece credincioși, și Avraam s-a dus în cortul său. Spre seară îngerii emisari au ajuns la Sodoma pentru a verifica acuzațiile împotriva orașului.

Lot care stătea în poarta cetății a recunoscut că cei doi soli sunt îngeri trimiși de Dumnezeu, care au acceptat invitația de a sta peste noapte în casa lui. Zvonul venirii celor doi s-a răspândit în tot orașul și locuitorii Sodomei au înconjurat casa.

Ei s-au convins că învinuirile aduse orașului erau reale și i-au spus lui Lot: „Dacă mai ai pe cineva pe aici, vreun ginere, fiii tăi și fiicele tale și pe câți ai în cetate, scoate-i de aici, căci noi vom nimici locul acesta”.

În zorii zilei, emisarii i-au zorit pe toți să fugă fără amânare. Lot a luat cu el doar pe soția lui și pe cele două fiice necăsătorite, care locuiau în aceeași casă, ca să fugă spre munți: „Fugi ca să scapi cu viață, nu te uita îndărăt și nu te opri nicăieri în acest timp. Fugi la munte ca să nu pieri” Atunci Lot a cerut amânare până când el va ajunge în orașul Zoar.

Când soarele a răsărit deasupra pământului, Lot a intrat în orașul Zoar. Atunci Domnul a turnat deasupra Sodomei și Gomorei ploaie de pucioasă și foc, și a prăpădit cetățile

acelea, și tot ținutul, și pe toți locuitorii cetăților, și tot ce creștea pe câmpie.

Soția lui Lot nu a ascultat sfatul de a nu se uita îndărăt când a părăsit Sadoma și s-a transformat într-un stâlp de sare (sau coloană de vapori).

Singurii supraviețuitori erau Lot și cele două fiice. Limba maternă a lui Avraam și Lot era sumeriana. Toate ființele vii de pe câmpia Iordanului au fost distruse. Sodoma, Gomora și alte trei orașe distruse se aflau pe malul sudic al Mării Moarte și, până în zilele noastre, izvoarele din jurul Mării Moarte sunt contaminate radioactiv, suficient pentru a provoca sterilitatea și alte boli de iradiere oamenilor și animalelor. Avraam, înfricoșat de ceea ce văzuse, a plecat mai departe, instalându-se la Gerar.

Principala țință nucleară se afla în peninsula Sinai, iar adevărata victimă în ultimă instanță a fost însuși Sumerul. Aceasta se întâmpla în anul 2024 î.e.n., în al șaselea an al domniei ultimului rege al Urului.

Această relatare din *Biblie* concluzionează faptul că civilizația sumeriană ajunsese să descopere energia nucleară și că se foloseau bombele atomice, același stadiu de evoluție la care se ajunsese și pe Atlantida.

Au fost distruse orașele Ur, Uruk, Nipur și Eridu. Sursa morții era un nor care apăruse pe cerul Sumerului, acoperind pământul ca o mantie.

Numai după șapte ani, a reapărut viața în Sumer. Dar ce rău se petrecuse în civilizația sumeriană, pentru ca Dumnezeu să o distrugă prin bombardament atomic? Răspunsul îl găsim tot în textele sumeriene.

Ajungând să cunoască ingineria genetică, sumerienii au îndrăznit să imite creația divină și să cloneze omul.

Se știe că complexul biologic prin care un organism viu se reproduce, creând o progenitură care seamănă cu părinții ei, este posibil datorită codului genetic.

Toate organismele vii, de la cele mai simple până la cele mai complexe, posedă în celulele lor cromozomi care conțin instrucțiuni ereditare complete. Când celulele masculine fecundează celulele feminine, cele două seturi de cromozomi se unesc și apoi se divizează, formând noi celule care conțin toate trăsăturile ereditare ale părinților.

Prin procesul numit clonare, se încearcă să se aplice la animale procesul de altoire.

În clonarea umană se ia material genetic de la o persoană, dar nu din organele sexuale, introducând cele douăzeci și trei de perechi de cromozomi într-un ovul din care s-a scos nucleul. Se produce segmentarea ovulului, apoi dezvoltarea unui embrion.

Se obține o copie perfectă a individului de la care s-a luat setul de cromozomi.

Se pare că ingineria genetică nu se oprește aici, căci există și un alt domeniu, acela de fuziune celulară. În locul folosirii seturilor de cromozomi în cadrul unei singure celule, se obține o supercelulă care posedă două nuclee și două perechi de seturi de cromozomi diferiți.

Se obțin astfel celule complet diferite de modelul celular sursă. Se produc animale noi, care nu seamănă cu nici unul dintre părinți.

Din textele sumeriene se deduce că această inginerie genetică ar fi fost adusă în Sumer de o civilizație extraterestră, așa-numiții nefilimi, care ar fi venit de pe altă planetă și i-ar fi învățat pe sumerieni clonarea umană.

Dumnezeu nu va permite ca omul, condus de spiritele luciferice căzute pe pământ, să strice creația sa.

Astfel, a distrus planeta Tiamat pe care Lucifer dorea să-și creeze lumea sa, în afara planului divin, la fel a distrus Lemuria și Atlantida, pe care le-a scufundat, și la fel a distrus civilizația sumeriană prin bombardament atomic. Cum va

pedepsi Dumnezeu pământul pentru încercarea clonării umane? Va fi începutul sfârșitului?

DOCTRINA IDEOLOGICĂ A SECTEI RAELIENILOR

Secta raelienilor consideră că omul a fost creat pe pământ de către o civilizație extraterestră prin clonare. Oamenii de pe o altă planetă cu o civilizație foarte avansată ar fi coborât pe pământ, mai întâi în scop explorator, așa cum încearcă astronauții din timpurile noastre, iar după aceea au venit și s-au stabilit pe pământ.

Ei se bazează pe textele sumeriene descoperite de arheologi pe mii de tăblițe de lut.

O mulțime de statuete au fost descoperite la Tell-bak, pe malul râului Khabur, care înfățișează chipuri de zeiți cu aspect de astronauți. Aceste ființe divine se foloseau de un dispozitiv cu care urcau și coborau din cer.

Un fragment dintr-un text babilonian cunoscut sub numele de „Epopoea creației”, relatează că prima poartă a zeilor a fost construită în Babilon, chiar de zeii înșiși.

Epopoea lui Ghilgameș este povestea regelui din Uruk, care a fost născut din unirea unui muritor cu o zeiță. El era considerat din această cauză două treimi zeu și o treime om, lucru care l-a făcut să caute depășirea destinului său de muritor. În călătoria lui spre zei, el îi descrie pe aceștia ca fiind ființe înaripate.

Numeroase versete biblice îi descriu pe zei ca fiind ființe înaripate.

Terminologia sumeriană descrie că zeii înaripați se deplasau în „casele lor cerești” de formă conică.

Textele care descriu Siparul relatează că acesta are o formă asemănătoare unei rachete cu mai multe trepte, care avea în vârful său conic cabina de comandă.

Începutul capitolului 6 din *Geneză*, referindu-se la timpul scurs de la Adam și până la Noe, și capitolul dedicat supărării lui Dumnezeu pe oameni, care a condus ulterior la potop, relatează fără echivoc că, în vremea aceea, „fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care le-au ales”.

Mai departe se spune: „Nefilimii erau pe pământ în vremea aceea și chiar și după ce fiii lui Dumnezeu s-au împreunat cu fiicele oamenilor și le-au născut ele copii, aceștia erau vitejii care au fost în vechime oameni cu șeru” (rachetă).

Mult timp expresia „și nefilimii erau pe pământ” a fost tradusă prin expresia: „și uriașii erau pe pământ”.

De unde vine numele de nefilimi? El se trage din rădăcina semitică *nfl* care înseamnă „cel trimis jos”, deci nefilimii erau cei trimiși pe pământ.

Cei care au studiat *Biblia* au evitat aceste versete, neglijându-le complet sau explicându-le alegoric.

Scrierile ebraice din timpul celui de al doilea templu recunoșteau în aceste versete ecourile unei tradiții vechi despre „îngerii căzuți”, unele dintre aceste ființe divine fiind chiar denumite cu numele lor Sam-Hazzai (Păzitorul șerurilor), Uzza (Paternicul) și Uzi-el (Putere de zeu).

Sensul literar original este că nefilimii erau fiii zeilor care au venit din cer pe pământ.

Textele sumeriene descriu cine erau acești nefilimi și de unde veneau.

Ele descriu că ei au venit de pe o planetă care nu făcea parte din sistemul nostru solar.

Planeta de pe care au venit se rotește pe o eliptică în trei mii șase sute de ani și care în traiectoria ei străbate intervalul dintre planetele Marte și Jupiter. Ea ar fi lovit planeta Tiamat care se găsea în acest loc și a tăiat-o în două. Partea de sus a acestei planete a fost împinsă pe o altă traiectorie, care este actualul Pământ, iar partea de jos a fost zdrobită și transformată în actualul cerc de meteoriți și asteroizi care se află între planetele Marte și Jupiter.

Se presupune că pe această planetă pe care sumerienii o numeau Marduk s-a dezvoltat o civilizație foarte avansată care cunoștea energia nucleară, ingineria genetică și călătoriile astrale.

Nefilimii i-au informat pe sumerienii despre această planetă pe care au numit-o a douăsprezecea planetă.

Prima vizită pe pământ a acestor nefilimi ar fi avut loc cu patru sute douăzeci și două de mii de ani înainte de potop. De la potop au trecut optsprezece mii de ani.

Pentru a ateriza pe Pământ, nefilimii trebuiau să plece de pe a douăsprezecea planetă cu mult timp înainte ca planeta lor să se apropie de Pământ, ei călătorind pe o navetă spațială. După ce au venit pe Pământ, au înființat primele colonii. Pentru aceasta au căutat un ținut cu climă temperată, unde să se găsească apă pentru băut și pentru plantele și animalele pe care trebuiau să le crească, în apropierea unui râu care să le asigure irigațiile și transportul. În afară de aceasta, le mai trebuia și o sursă de energie, iar această sursă de energie a reprezentat-o petrolul.

Locul care îndeplinea toate aceste cerințe era între Tigru și Eufrat, adică Mesopotamia, acolo unde se va naște cea mai dezvoltată civilizație, civilizația sumeriană, și unde se va construi prima metropolă a lumii, orașul Babilon.

Textele sumeriene descriu că prima dată nefilimii au coborât pe mare în capsule ermetice. Mesopotamia era locul

potrivit, căci avea în apropiere atât Marea Mediterană, cât și Oceanul Indian.

În vechile texte și desene, navele nefilimilor erau denumite „bărci cerești”.

Coborând în Marea Arabiei, primii nefilimi s-au îndreptat spre Mesopotamia, unde au format prima colonie pe planeta noastră. Aceasta se numea Eridu.

Cuvântul persan *ordu* înseamnă „a-și stabili tabăra”.

În engleză, *earth* înseamnă „pământ colonizat”, același lucru în germană *erde*, în islandeză *jordh*, în daneză *jord*, în aramaică *eredes*, în curdă *erd*, în ebraică *erets*.

În Eridu, în sudul Mesopotamiei, nefilimii au înființat „Stația Pământ”.

Textele sumeriene și akadiene de mai târziu enumeră primele colonii sau orașe ale nefilimilor, numind și pe fiecare conducător al lor.

Un text sumerian, despre care se crede că este originalul „Tăblițelor Potopului”, spune despre primele orașe:

„După ce împărăția cerului pe Pământ s-a scoborât

După ce sfânta coroană și sfântul tron

Din înaltul cerului au fost aduse

El legile drepte le-a făcut legile sfinte

Cinci orașe în locuri sfinte a întemeiat și numele lor el le-a dăruit, orașe sfinte le-a făcut.

Primul dintre acestea Eridu era și lui Nudimmud conducătorul i l-a dat.

Al doilea era Bad-Tibiraz și lui Nugig să-l conducă i-a fost dat, Sipar al patrulea a fost și el eroul Utu, rege a fost încoronat, Suruppak a fost al cincilea, iar lui Sud i-a fost încredințat.”

După ce și-au format prima colonie, nefilimii au curățat apele și au construit un canal. El unea Tigrlul de Eufrat.

Primul grup al nefilimilor condus de Enki a stat pe pământ douăzeci și opt de mii opt sute de ani.

Un alt conducător, Enlil, a venit pe Pământ și a construit la Larsa un centru de control al misiunilor spațiale. Locul ales a fost Nipur, numit la început Nipriki (Răscrucea Pământului). Enlil a stat în Larsa douăzeci și unu de mii șase sute de ani.

Nefilimii veniseră pe Pământ pentru aur și metale înrudite cu acesta, cum ar fi platina. Textele sumeriene scriu că nefilimii au exploatat minele de aur din Africa de Sud, dar ei au venit pe Pământ și pentru materiale radioactive, uraniu și cobalt.

În naveta cosmică cu care ar fi coborât la început erau cincizeci. Cu timpul, numărul lor a crescut foarte mult. Ei făceau naveta dus și întors de pe planeta lor.

Textele sumeriene spun că facerea omului a fost precedată de o eră în care numai nefilimii erau pe Pământ.

Oamenii de știință nu pot explica apariția lui *homo sapiens*, într-un timp relativ scurt de evoluție, din *homo erectus*. Această evoluție bruscă a apărut în urmă cu trei sute de mii de ani, mai devreme cu milioane de ani decât ar fi fost o evoluție normală.

Nefilimii au luat o creatură care are deja existentă și au manipulat-o genetic pentru a-i da imaginea zeilor. Au clonat pe *homo erectus* și au creat *homo sapiens*.

Faptul că nefilimii și maimuțele umanoide s-au întâlnit este demonstrat cu tărie de numeroase texte mesopotamiene. Astfel o poveste sumeriană spune:

„Când omenirea a fost făcută
Și nu știau să mănânce pâine
Nici cu haine goliciunea să-și acopere
Ierburile le păștea cu oile
Din bălți bea apă, ca fiarele pădurii.”

O astfel de ființă umană sălbatică apare și în epopeea lui Ghilgameș, unde se face o descriere a omului-maimuță: păros, nomad, adăpostindu-se în tufișuri ca animalele din stepă, hrănindu-se cu iarbă și trăind în mijlocul animalelor sălbatice.

Transformarea lui *homo erectus* în *homo sapiens* s-a produs printr-o manipulare genetică.

Se știe că pentru a se produce o progenitură care seamănă cu părinții este nevoie de codul genetic.

Procesul numit clonare a fost demonstrat în Anglia. John Gurdon a înlocuit nucleul unui ovul de broască fecundat cu un alt nucleu de la o altă celulă somatică, de la aceeași broască, și a obținut un mormoloc de broască normal dezvoltat. S-a putut astfel demonstra că oul se poate dezvolta, diviza și forma un descendent indiferent de unde își procură setul adecvat de cromozomi.

Experimentul realizat la Institutul Hastigson-Huston a demonstrat că există deja tehnicile necesare pentru clonarea ființei umane.

Astăzi este posibil să se ia material genetic de la o persoană, nu neapărat de la organele sexuale, ci și din celulele somatice, și introducându-se cele douăzeci și trei de seturi complete de cromozomi dintr-un ovul, să se obțină concepția și nașterea unor indivizi predeterminați.

În condiții normale, cromozomii proveniți de la tată și cei proveniți de la mamă se unesc, pentru ca apoi să se dividă pentru a rămâne douăzeci și trei de perechi de cromozomi pe baza unor combinații întâmplătoare.

În cazul clonării, se obține o copie perfectă a individului de la care s-a obținut setul de cromozomi.

„Posedăm acum, scrie dr. Gaylin în *The New York Times*, înspăimântătoarea putere de a face copii exacte ale oricărei ființe umane, dacă posedăm un nucleu celular somatic de-al lor.”

Cercetătorii din diferite țări au dezvoltat un alt domeniu numit „fuziunea celulară”, care face posibilă fuziunea unor

celule, în locul unirii seturilor de cromozomi în cadrul unei singure celule.

Celulele provenind din surse diferite pot fi combinate într-o singură supercelulă care posedă două nuclee și două perechi de seturi de cromozomi diferiți.

Când celula aceasta își începe procesul normal de diviziune, amestecul de nucleu și de cromozomi poate da naștere unor celule complet diferite de modelul celulelor-sursă. Rezultatul poate fi crearea a două celule noi, fiecare completă din punct de vedere genetic, dar fiecare cu un nou cod genetic, diferit de cel al sursei.

Aceasta înseamnă că celulele provenind de la organisme vii incompatibile între ele pot fi combinate într-o nouă celulă cu un amestec genetic care produce un animal nou.

Se presupune că nefilimii, venind dintr-o supercivilizație de pe a douăsprezecea planetă, cunoșteau bine ingineria genetică, atât clonarea cât și fuziunea celulară, transplantul genetic sau alt proces necunoscut încă de noi.

Textele sumeriene vorbesc despre ființe umane deformate create de nefilimi în încercările de a face un muncitor primitiv. Se concepuse astfel un om care urina tot timpul, o femeie care nu putea păstra sarcina, o ființă care nu avea nici organe masculine, nici feminine.

Omul, în concepția mesopotamienilor, ca și în cea a *Bibliei*, a fost făcut din amestecul unui element zeiesc, sângele sau esența unui zeu, și țărâna terestră.

În capitolul doi al *Genezei* se pune: „Și Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu”. Versiunea biblică a facerii omului echivalează sufletul cu sângele.

Dacă, conform textelor sumeriene, omul a fost creat pe Pământ de nefilimi de pe a douăsprezecea planetă, pe nefilimi cine i-a creat?

Dumnezeu a creat viața în întregul univers. Chiar dacă e posibil să existe oameni și pe alte planete, aceștia au fost creați numai de Dumnezeu.

Clonarea omului poate crea o ființă umană din punct de vedere somatic, dar nu poate crea și corpurile subtile ale acestuia, în speță corpul spiritual și mental.

Din punct de vedere ezoteric, se știe că spiritul copilului vine din altă lume. El reprezintă scânteia divină din om și, o dată cu el, vine și conștiința astrală a omului care însoțește spiritul după moartea fizică. Acest spirit este arhitectul construirii corpului fizic al copilului, al viitorului trup în care va locui în timpul vieții lui pământești.

Prin regresia în timp sub hipnoză, s-a reușit să se contacteze această conștiință astrală a spiritului și s-a constatat că spiritul știe în permanență ce se întâmplă cu dezvoltarea embrionului uman, știe tot despre viața lui interioară, este conștient de sine, știe ce se întâmplă în afara corpului mamei și îi cunoaște gândurile. Cercetătorul german Torvald Defletson din München în cartea sa *Viața ca o șansă* constată aceleași fapte prin altă metodă – prin meditație.

Spre deosebire de hipnoză, care suprimă conștientul, prin meditație, conștientul nu este suprimat, individul nu reacționează la excitația externă, dar se ascultă pe sine însuși, cu o conștiință deplină. El își amintește toate evenimentele din actuala viață, dar și din alte vieți anterioare. El re trăiește toate emoțiile, tot ceea ce a perceput cu organele sale de simț, auz, văz, pipăit, miros. Se poate ajunge astfel la momentul propriei sale concepții. La început, el vede dormitorul părinților săi, re trăiește cu ei legătura lor intimă. El simte apoi cum este atras într-un vârtej energetic, ce se rotește de la stânga la dreapta și cum pătrunde într-un loc întunecos și limitat.

Clarvăzătorii văd deasupra capului viitoarei femei gravide o gogoasă energetică la circa doi metri, care are dimensiunea unui copil la naștere.

Conștiința omului este prezentă la crearea corpului său, așa cum asistă și la înmormântarea lui.

Conștiința astrală a omului cu care putem vorbi prin meditație știe în orice moment ce se întâmplă în interiorul corpului embrionului uman.

Ea ne comunică momentul însărcinării mamei înainte ca mama să știe acest fapt; ne comunică momentul când inima a început să bată și va continua să bată de treizeci și șase de milioane de ori în fiecare an de viață, aceasta în a douăzeci și cincea zi de viață a embrionului. În continuare ne comunică când începe să-și formeze fiecare parte a corpului său și își cunoaște sexul.

Spiritul care se reîncarnează aduce cu sine întreaga maturitate și cunoștințele acumulate de-a lungul nenumăratelor sale reîncarnări. Este posibil ca conștiința nou-născutului să fie mult mai în vârstă și mai înțeleaptă decât a propriilor părinți.

Conștiința copilului percepe gândurile părinților și ale anturajului. Conștiința embrionului uman este în legătură cu trecutul său, cu prezentul, dar și cu viitorul său, căci destinul îi este stabilit înainte de reîncarnare, și ea îl cunoaște. Aceste cunoștințe nu dispar în momentul nașterii, căci se vor închide în subconștient.

Toată dezvoltarea embrionului, ceasul biologic după care se formează diversele organe și locul de distribuție al acestora sunt controlate și determinate de spiritul copilului, partea dumnezeiască din el.

Cine va controla dezvoltarea corpului unui embrion clonat? Dacă și el va avea un spirit care să-i conducă dezvoltarea, acesta nu poate fi scânteie dumnezeiască, întrucât clonarea sfidează creația divină. Acel spirit nu poate fi decât unul satanic, căci căderea luciferică a avut drept cauză tocmai

aroganța și îngâmfarea acestui arhanghel care a dorit să creeze viața așa cum a creat-o Dumnezeu. Cum se va comporta un om clonat care va avea un spirit satanic? Ce înțelepciune va avea și ce fapte va face el? Cine poate garanta că faptele sale nu pot aduce numai nenorociri omenirii?

Prima încercare de clonare umană a avut loc în anul 2001, dar un singur embrion s-a dezvoltat până la stadiul de celule.

Intenția cercetătorilor era de a se ajunge la stadiul de blastulă și să se preleveze celule *stem*, celule ce se găsesc în acest stadiu embrionar, nediferențiate, și care au un potențial multiplu de dezvoltare. Cercetătorii urmăreau ca din acest stoc din blastocite să dezyolte celulele pentru regenerarea nervoasă, musculară și a altor țesuturi. Prin urmare, clonarea avea un scop terapeutic un scop regenerativ: pentru a forma insule pancreatice în tratarea diabetului și celule nervoase în regenerarea măduvei spinării. Această clonare terapeutică este diferită de clonarea reproductivă care urmărește implantarea unui embrion clonat în uterul unei femei, în vederea nașterii unui copil clonat.

Se încearcă și o clonare terapeutică pentru crearea unui copil în cazul unui cuplu infertil.

În tehnica clasică de transfer al nucleului, cercetătorii utilizează un ac extrem de fin pentru a extrage materialul genetic din ovul. Ei injectează nucleul celulei donatoare în ovulul enucleat și apoi este incubat în condiții speciale pentru a se divide și crește. S-au oferit donatoare cu vârsta cuprinsă între douăzeci și patru și treizeci și doi de ani, care au avut cel puțin un copil. Ele doreau să doneze ovule pentru cercetare, dar nu doreau să fie folosite pentru clonarea unor copii pe care să nu-i vadă niciodată.

Femeile donatoare erau din zona Boston din SUA, iar ovulele au fost recoltate de o echipă condusă de Ana Kiessling-Cooper.

Înainte de recoltare, s-a făcut examinarea psihologică și fizică a donatorului. În final, au rămas douăsprezece donatoare.

S-au luat apoi celule fibroblaste prin biopsii din piele de la donatorii anonimi pe care le-au folosit pentru clonare. Aceste donatoare au fost de vârste diferite, sănătoase sau care aveau o boală, ca diabetul sau leziuni ale măduvei spinării, astfel încât să poată beneficia de clonarea terapeutică.

Prima tentativă de clonare a avut loc în iulie 2001. Perioada dintre încercări depindea de ciclurile menstruale ale donatoarelor de ovule. Acestea au beneficiat de un tratament hormonal special pentru ca să ovuleze zece sau mai multe ovule în loc de unul sau două.

După mai multe încercări, s-a folosit acul lui Teruhito Wakayama. S-au injectat câteva ovule cu nuclee de fibroblaști și alte ovule cu celule ovariene denumite *cumulus cells* care în mod obișnuit hrănesc ovulul în evoluția din orar și rămân atârinate de ovule și după ovulație. Aceste celule sunt foarte mici și pot fi injectate întregi.

S-au folosit șaptezeci și unu de ovule înainte de a se obține primul embrion clonat. Din opt ovule injectate cu *cumulus cells*, două s-au divizat în patru celule și unul a proliferat până la stadiul de șase celule, înainte să se oprească din diviziune.

PARTENOGENEZA

Încă din cartea *Războiul îngerilor și crearea omului* am arătat că un embrion se poate dezvolta numai dintr-un ovul, fără a fi fecundat de un spermatozoid, în anumite condiții. Cercetătorii americani au demonstrat că, dacă se acționează asupra unui ovul înainte de a avea loc diviziunea meiotică, se poate obține un embrion.

Se știe că specia umană are douăzeci și trei de perechi de cromozomi, douăzeci și două de perechi somatici și o pereche sexuală. Acest număr nu se găsește în ovulul care se ovulează, căci înainte de ovulație are loc o diviziune meiotică de reducere a numărului de cromozomi la jumătate, astfel încât cu cealaltă jumătate de set de cromozomi pe care îl aduce spermatozoidul să se împlinească numărul de patruzeci și șase de cromozomi atât cât are specia umană.

Dacă se acționează asupra unui ovul înainte de diviziunea meiotică, cu ajutorul a diferiți stimuli chimici și fizici, ca de exemplu șocul electric, ovulul intră în diviziune, el având un număr de patruzeci și șase de cromozomi.

În 1983, Elisabeth Robertson de la Universitatea Harvard a demonstrat că din celule *stem* izolate partenogenetic de la embrionul de șoarece se pot forma diverse țesuturi, inclusiv nervi și mușchi.

Partenogeneza oferă posibilitatea clonării terapeutice pornind de la partenogeneza pacienților suferinzi de bolile

sistemului cardiac și nervos, diabet, boli hematologice sau ale măduvei osoase.

Când se vor obține celule nervoase din embrioni clonați, vom putea trata boli ale măduvei spinării, ale creierului, boala Parkinson, boala Alzheimer, epilepsia sau atacul cerebral, bolile de sânge, boli autoimpune, artrita reumatoidă, scleroza multiplă, aritmiile și insuficiența cardiacă congestivă.

S-a demonstrat că celulele clonate sunt normale la animalele clonate. S-a raportat în anul 2001 că din treizeci de vaci clonate șase au murit după naștere, dar restul a avut rezultate normale la testele fizice și imunologice, iar două vaci au dat chiar naștere la viței sănătoși.

S-a constatat că telomerele, capetele de pe brațele cromozomilor de la viței clonați, sunt la fel de lungi ca și cele de la viței din grupul martor. Telomerele sunt de obicei mai scurte sau sunt afectate la un organism îmbătrânit. Clonarea terapeutică ar putea produce celule tinere pentru o populație îmbătrânită.

SPIRITUL SATANIC – FACTORUL INIȚIATOR AL CLONĂRII

Învățătura ortodoxă creștină descrie prezența diavolului și puterea sa malefică, dar doctrina religioasă nu a arătat niciodată natura sa. Elementul demonic este caracterizat printr-o putere irațională, în general prin prezența răului.

Teologii și filozofii îl asimilează cu lipsa binelui, comparându-l cu întunericul care nu este altceva decât absența luminii.

Biblia și Biserica ne redau ideea despre rău ca pe o prezență a răului și nu numai o absență a binelui. Această putere întunecoasă este extrem de activă, foarte inteligentă și creatoare – diavolul nu este în nici un caz rezultatul ignoranței.

Așa cum iubirea nu poate exista fără să existe o persoană care să iubească, nu poate exista nici ură fără să existe o persoană care să urască. În spatele urii și iraționalului, trebuie să existe o entitate sau mai multe entități. Dar cine sunt aceste entități, care au optat să-l urască pe Dumnezeu?

La aceste întrebări, Biserica nu dă nici un răspuns precis. Ea se mulțumește să spună că a existat, la origini, în lumea spiritelor create de Dumnezeu, o revoltă condusă de îngeri, într-o pornire de mândrie.

Originea răului ar fi, deci, nu ignoranța și imperfecțiunea, ci, dimpotrivă, cunoașterea și un anumit grad de perfecțiune, care a făcut posibilă ispita mândriei.

Astfel spus, diavolul este una dintre primele creații ale lui Dumnezeu, dintre cele mai alese. El este destul de inteligent și puternic, îl cunoaște pe Dumnezeu, dar nu i se supune, el este liber de Dumnezeu, iar libertatea demonică nu se împlinește decât în negație, în ură și revoltă.

Biserica și nici o altă doctrină religioasă nu ne descriu cum și când s-a produs această revoltă în lumea spiritelor. Deși nu putem explica pe deplin esența și natura diavolului, putem explica felul cum acționează el.

Toată acțiunea lui are la bază tot puterea gândului – în cazul acesta, puterea gândului rău, care ne comandă să săvârșim răul. Această acțiune se poate înțelege apelând tot la subconștientul nostru, adică la locul unde acționează spiritul. Întreaga noastră activitate conștientă sau inconștientă este determinată de acțiunea subconștientului care nu are o mentalitate proprie, el acționând conform mesajului pe care îl dă gândul, având un model de răspuns la fiecare înștiințare a gândului.

Dacă un spirit rău, diavolar, ne transmite un gând rău, subconștientul îl recepționează și, neavând discernământ, trimite comenzi de execuție fără a putea să fie oprite.

Această acțiune este contrară unei acțiuni pe care o produce un gând bun, venit de la spirite superioare. Gândul rău, transmis de entități satanice, îl determină pe om să gândească la rău, și prin aceasta, prin rezonanță, atrage și alte gânduri rele, amplificându-i acțiunea.

Cel mai elocvent mod de acțiune a diavolului este magia neagră, unde, prin puterea gândului rău indus de spirite rele, se produce rău altei persoane. Această practică a magiei negre sau vrăjitoria a fost cunoscută încă din Antichitate și a fost foarte dezvoltată în Evul Mediu.

Cea mai cutremurătoare acțiune diavolară din practica magiei negre este aceea a materializării diavolului, în practica numită conjurație, fenomen descris în cartea *Enigma vieții și*

a morții. Aceasta confirmă prezența spiritelor rele, dar și posibilitatea ca ele să se întrupeze, să se materializeze, aducând astfel dovada certă a existenței lor.

Puterea Satanei este bine conturată în *Biblie* și recunoscută de Biserică. Taina botezului, nu face altceva decât să-l ferească pe cel ce se botează de acțiunea răului.

În acest scop, preotul întoarce cu fața către apus pe cel ce se botează, fără haine, fără încălțăminte și cu brațele ridicate. Apusul, adică locul unde dispăre soarele, constituie simbolul întinericului, ținutul Satanei. Brațele ridicate indică faptul că dorește să devină rob al lui Hristos. Cu această ocazie, preotul zice: „Te lepezi de Satana și de toate lucrurile lui”. După aceasta se coboară brațele, iar preotul îl întoarce pe cel ce se botează cu fața spre răsărit, locul de unde răsare soarele. Brațele coborâte semnifică predarea puterii lui Dumnezeu, supunerea și împăcarea eu El. Cu această ocazie, preotul spune: „Te unești cu Hristos”, iar cel ce se botează, în cazul că este matur, sau nașul său, când este prunc, răspunde: „Mă unesc cu Hristos”. Urmează întrebările: „Te-ai unit cu Hristos?” „Și te închini lui?”, urmând răspunsul: „Mă închin Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Treimii celei de o ființă și nedespărțită”.

Diavolii ispitesc pe oameni și le insuflă gânduri rele. Ei pot rătăci în mintea oamenilor, ducându-i la călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Diavolul poate chiar ucide oameni.

Sfântul Petru, îndemnând pe credincioși, le spunea:

„Fiți treji, privegheați, pentru că potrivnicul nostru diavol, ca un leu răcnind, umblă căutând pe cine să înghită” (I Petru V, 8).

Atunci când un spirit vine la reîncarnare, el este însoțit de un spirit bun, călăuzitor sau protector, pe care îl trimite divinitatea, dar, în același timp, este însoțit și de un spirit rău, care este trimis de Satana, ca să-i distrugă viața. Astfel că omul se află între două acțiuni, care urmăresc scopuri opuse

și se străduiesc să învingă unul împotriva celuilalt, dar diavolul nu poate sili pe om la păcat, ci numai îl ispitește.

Răutatea diavolului vine din iubirea de sine și din mândrie.

Dumnezeu l-a făcut bun, cum a făcut bun tot ce există (*Geneza I, 31*), dar el a călcat porunca ascultării de Dumnezeu și a fost aruncat în întunericul cel mai adânc, așa cum zice Scriptura.

Acțiunea diavolului este descrisă pentru prima dată în *Biblie*, atunci când apare sub forma unui șarpe ispitindu-i pe Adam și Eva. Aceștia au mâncat din pomul oprit, pomul cunoștinței, binelui și răului. Sub imboldul Satanei, mai întâi Eva, apoi Adam au mâncat din pomul oprit și oamenii au devenit muritori, căci așa cum porunca Dumnezeu: „În orice zi veți mânca din el, cu moarte veți muri” (*Geneza II, 17*).

Dumnezeu l-a blestemat pe șarpe, iar pe primii oameni i-a scos din rai. Acest păcat al lui Adam și al Evei se numește *păcatul strămoșesc*, fiindcă a fost făcut de strămoșii neamului omenesc. Acest păcat, conform concepției biblice, se moștenește din tată în fiu, dar nu se socotește ca păcat al nostru personal, ci ca o stare păcătoasă, ca o înclinare spre păcat. Pentru această stare păcătoasă, Biserica a rânduit botezul copiilor, care, deși nu au păcate precum cei mari, moștenesc aplecarea spre păcat, care vine de la Adam și Eva.

Acest păcat strămoșesc ar fi adus primilor oameni pierderea harului lui Dumnezeu, adică ruperea legăturii cu Dumnezeu, slăbirea chipului lui Dumnezeu în om, prin înclinarea mai mult spre rău decât spre bine. Ei au pierdut liniștea trupului, căci păcatul a trezit în ei pofta cărnii, deschizând trupurile lor plăcerilor și necurățiilor.

Pedeapsa cea mai mare a păcatului strămoșesc a fost *moartea, care după Sfântul Apostol Pavel nu este altceva decât plata păcatului*.

Dumnezeu a vestit primilor oameni că vor muri dacă nu vor asculta porunca.

De remarcat faptul că la judecata individuală a spiritului după moarte, alături de spiritele superioare, se află și spiritele satanice. Acestea se află de față la judecarea faptelor și gândurilor noastre din timpul vieții pământești, pentru că divinitatea dorește ca judecata ce se face să fie dreaptă, luând în considerație atât faptele bune, cât și pe cele rele pe care le evidențiază tocmai aceste spirite satanice, fapte pe care, dacă noi le-am uitat sau am vrea să le uităm, acestea le scot la iveală.

Spiritele diavolare sunt acelea care ne determină să păcătuim, păcatul fiind călcarea cu deplină știință și de bunăvoie prin gând, cuvânt sau faptă, a legilor divine, iar pentru că voia lui Dumnezeu se arată în legile sale, păcatul se mai numește și *fărădelege*.

Păcatul este urmarea liberului arbitru sau a voinței libere pe care Dumnezeu a lăsat-o omului. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu dorește păcatul, dar îl îngăduie, lăsând omului libertatea să aleagă.

Revolta spiritelor satanice împotriva lui Dumnezeu a avut loc tocmai pentru că toate spiritele beneficiază de un liber arbitru, de o libertate. Depinde de felul cum aceștia și-o folosesc.

Dumnezeu nu distruge și nu a distrus aceste spirite rele, le-a lăsat tocmai pentru a avea un termen de comparație a faptelor noastre.

Rădăcina păcatului stă în poftă, în voința liberă a omului, dar nașterea păcatului depinde de unele condiții și este urmarea ispitei. Or, tocmai ispita la păcat este o acțiune a diavolului.

Forța demonică a fost folosită de-a lungul secolelor în practica magiei negre în diferite acțiuni. Una dintre practicile cele mai cunoscute care folosesc puterea spiritului satanic este cea legată de sexualitate – vrăjitoria ce se referă la legatul eghileților, adică procedeele de care se folosește diavolul

pentru a împiedica o căsătorie. Împotriva acestor fenomene sexuale de temut, se luau măsura de prevedere de a se pune în grădina casei globuri de sticle, sprijinite pe niște țăruiși bătuți în pământ.

Acțiunea răului prin intervenția spiritului satanic se manifestă și în farmecele ce se fac animalelor, provocându-le avorturi sau chiar, moartea.

Cele mai temute acțiuni diabolice se referă la formule prin care se producea moartea, folosindu-se figurine de ceară asupra cărora prin cuvinte se arunca încărcătura malefică.

Figurina de ceară era înlocuită cu inima unui animal, iar această figurină sau inimă de animal reprezenta inima omului ce trebuia să moară în finalul acestei operații magice.

În Franța această practică a fost folosită de astrologul Ruggieri.

Tot acțiunii spiritului satanic se datorează cazurile de posedare, când spiritul unui om este substituit cu unul diavolar. Este celebru cazul a două călugărițe din Aix, Madeleine de Mandol și Louise Capel, care, atinse de convulsii, l-au acuzat pe un preot din Marsilia, Louis Gaufridi, că le-a vrăjit, trimițându-i pe diavoli Belzebut, Verin, Liviatan.

În urma procesului instituit, preotul a recunoscut că a recurs la folosirea spiritelor satanice, și pentru asta a fost ars pe rug în anul 1609.

Printre numeroasele cazuri de magie neagră, este și cel al morții bunicii lui Oliver Cromwell, în 1590, prin acțiunea vrăjitoarei Alice Samuel, care a fost spânzurată cu ginerele său, în 1593.

Dacă ar fi să explicăm ce-l reprezintă pe diavol, din punct de vedere spiritual, atunci l-am încadra în categoria spiritelor celor mai josnice, așa cum este el în creația poezilor englezi Milton și Byron, un luptător împotriva lui Dumnezeu. Acest înger căzut nu este de acord cu ordinea universală instalată de Dumnezeu și este înzestrat cu însușiri opuse virtuților creștine.

Evangeliiile opun puterii și mândriei, neputința și smerenia, luptei și protestului, supunerea și iertarea.

Hristos i-a adresat lui Petru, cel mai apropiat dintre ucenicii săi, cuvintele pline de mânie: „Înapoia mea, Satano, căci tu nu cugești cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor (Marcu 8:33).

Atracția negativă pe care o exercită dușmanii Domnului se explică prin aceea că ei justifică principiile omenești, pe care însă religia le condamnă.

În poemul *Faust* al lui Goethe, Mefistotel, punând în discuție sensul creației lui Dumnezeu, în care el vede o lume neînsemnată ce rivalizează cu veșnicul nimic, vede inconsistența lumii în primul rând și nimicnicia creației supreme, omul, care n-a putut folosi rațiunea, darul lui Dumnezeu, decât pentru a fi mai bestial, ca orice animal. Acești autori au atribuit Satanei spiritul ispititor, duhul rău, ceva ce înalță și înobilează depravarea lui, împotrivirea inflexibilă și invincibilă față de Dumnezeu și disprețul suveran față de suferință, în locul supunerii.

Ca orice spirit din astral, și spiritul satanic este înzestrat cu gândire, memorie, voință și inteligență, dar el își folosește aceste atribute numai pentru producerea răului.

Influența spiritelor încarnate asupra oamenilor se face prin gând și tot prin gând sunt chemate de vrăjitori, pentru a le supune voinței lor, a le face să acționeze conform planurilor lor.

Toată această comunicare se face în mod telepatic, gândul fiind recepționat de subconștientul persoanei ce urmează a fi vrăjită, care recepționează gândul, îl decodifică, înțelegându-i sensul, și, conform informației primite prin gând, acționează, dând ordine inconștiente în organism care materializează scopul propus.

Dacă vrăjitorul își imaginează desfășurarea acțiunilor pe care le dorește și le transmite, subconștientul reacționează și

mai puternic, căci, de fapt, toate gândurile sunt decodificate în ultimă instanță în imagini, cum, de altfel, toate amintirile din Eul nostru, adică din spirit, se înmagazinează tot sub formă de imagini. Atunci când se regresează în timp un individ prin hipnoză și i se cere să-și amintească scene din actuala lui viață sau din alte vieți anterioare, el o face descriindu-se pe sine, sub formă de imagini, ca și când s-ar privi pe sine însuși din afara corpului său.

Mijloacele practice prin care se realizează vrăjitoria sunt foarte numeroase. Să luăm, de exemplu, mărăguna. Ea se folosește atât în practica magiei albe, cât și în magia neagră. Astfel, împreună cu hreanul, este folosită frecvent în vrăjile de dragoste.

Pentru aceasta, mărăguna este adusă din locuri întunecoase îndepărtate, de către două fete sau două femei bătrâne, care o culeg pe nemâncate într-o anumită zi.

În drum spre pădurea de unde este culeasă mărăguna, nu au voie să vorbească cu nimeni, iar în pădure, căutând planta, spun un anumit descântec. Când o găsesc, ele se dezbracă până la piele, îngenunchează și se apleacă de trei ori până la pământ, cu fața spre răsărit, și apoi înconjoară planta de trei ori. După ce se scoate mărăguna cu sapa, ea este culeasă orientând-o spre răsărit, iar în groapa rămasă, se pun pâine, sare și eventual un ban, ceea ce simbolizează plata pentru plantă, căci altfel spiritele s-ar răzbuna. După aceasta, groapa se acoperă cu pământ și culegătoarele fac trei plecăciuni spre apus, apoi două culegătoare se așează spate în spate, una cu fața spre răsărit și alta cu fața spre apus. Cea de la apus ridică mărăguna și o predă celeilalte.

Mărăguna este folosită pentru căsătorie, pentru dragoste, dar și în magia neagră, pentru a provoca boli, pentru a „lega” bărbații, și chiar pentru moarte.

Este de remarcat că așezarea cu fața spre răsărit și spre apus semnifică prosternarea față de forțele spiritelor bune și respectiv față de forțele spiritelor diavolare.

Aruncarea sării în groapa ce rămâne după scoaterea mătrăgunei are scopul de alunga spiritele satanice, care fug de sare și de tămâie.

În realitate, în afară de efectul telepatic pe care îl produc vrăjitoarele, un rol are și corpul eteric al plantei, care are memorie, inteligență și voință și care răspunde tot la acțiunea gândului, atribute pe care le pune în acțiune atunci când persoana ce urmează a fi vrăjită vine în contact cu planta. Acțiunea corpului eteric al plantei se face tot la nivelul subconștientului.

În general, vrăjile se fac în timpul nopții, mai ales cele de magie neagră. Explicația este aceea că în timpul nopții, în somn, corpul astral al omului se află în afara corpului fizic, în lumea astrală, și, în acest fel, se poate comunica cu el în mod direct, căci în timpul zilei se poate comunica cu el numai prin intermediul subconștientului.

Adresându-se direct corpului astral, acesta interceptează chemarea magică și, revenind în om, o dată cu trezirea lui din somn, pune în acțiune mesajul telepatic magic pe care l-a primit, adresându-se tot subconștientului.

Grecii îl consideră pe Hermes fondator al magiei. Acesta l-a ajutat pe Ulise să învingă vrăjile Circei. *Biblia* îl consideră ca fondator al magiei pe Seth, al treilea fiu al lui Adam și al Evei, ca și pe Kham, al doilea fiu al lui Noe.

Persanii consideră ca fondator al magiei pe profetul Zaratuștra.

Inițiați în actul magiei au fost Orfeu, Homer, Pitagora, Platon, Lycurg, Calisthene și alții, care călătoriseră în India, Caldeea și Egipt.

Sub domnia lui Nabucodonosor al II-lea (605-562 î.e.n), magicienii erau cunoscuți ca făcând parte din patru categorii:

— khartuminii sau fermecătorii, care produceau efectul lor prin privire;

— asafinii sau tălmăcitorii de vise;

- hasdinii sau ghicitorii în stele;
- meskhafinii, adică vrăjitorii care foloseau droguri preparate din ierburi veninoase, din sânge, din cadavre și excremente.

Se bănuiește că Alexandru Macedon a murit după ce a băut o cupă de vin, în care s-a turnat apă rece, vrăjită. La această acțiune ar fi participat un grup de complotiști conduși de Antipater, iar cupa respectivă i-ar fi dat-o lui Alexandru cel Mare, Iolaus. Această apă vrăjită se putea păstra numai într-o copită de măgar, căci era foarte acidă și, din această cauză, ținută mai mult, spargea orice vas obișnuit.

Magia neagră a fost practicat[ă] intens în timpul asiro-caldeenilor, aceștia fiind inventatorii apei descântate ce se folosește și astăzi.

O altă practică inventată de ei a fost substituirea persoanelor vrăjite prin figurine. Executate din ceară, lut sau bitum, figurinele reprezentau persoanele cărora urma să li se facă rău.

Tot ei au folosit practica legării unui nod la o sfoară, căci astfel legau vrăjile. Formulele magice erau rostite noaptea, pentru ca spiritele diavolare să intre mai direct în contact cu spiritul celui vrăjit.

Magia a fost cunoscută de toate popoarele din Antichitate. Împăratul Augustin a ars în piața publică două mii de cărți magice confiscate de la vrăjitori. Împăratul Tiberiu a deportat în Sardinia patru mii de persoane bănuite a practica vrăjitoria.

Credința în diavol este străveche. Ea stă la baza magiei, dar și a religiei. Ideea existenței lui o găsim la toate popoarele: indieni, greci, egipteni, iranieni, evrei.

Cei mai vechi demoni la evrei erau reprezentați prin creaturi asemănătoare omului, dar cu aspect monstruos.

Ideea existenței diavolului la evrei corespunde cu robia lor babiloniană, adică în perioada 586-538 î.e.n., ceea ce semnifică preluarea ideii de la babilonieni.

În această perioadă, apar cele șapte nume ale diavolului: Belzebuth, Sammuël, Pyton, Asmodeu, Belial, Lucifer și Satana.

Belzebuth a fost denumit de evrei „prințul demonului”. Oracolul de la Acaron a fost consultat de regele iudeilor Achaziah, pentru a-i cere ajutor în vindecarea unei răni.

Sammuel este considerat și el prinț al demonului, așa cum arată comentariile mistice ale evreilor asupra *Pentateucului*, el fiind în același timp și prințul morții. El ar fi trimis șarpele să o înșele pe Eva, îndemnând-o să muște din fructul oprit și să îi dea și lui Adam să mănânce.

Pyton are o origine neclară – apare prima dată în *Deuteronom*. El ar fi ucis șarpele piton și, cum la evrei exista mitul șarpelui satanic, între acest personaj biblic și piton s-a creat o legătură, Pyton devenind astfel un spirit al demonilor.

Asmodeu este spiritul rău care a ucis cei șapte bărbați ai Sarei, înainte de a se căsători cu ea. Un al optulea bărbat, tânărul Tobie, este trimis de îngerul Rafael să o ia de nevastă pe Sara, care tocmai își pusese în gând să se sinucidă. Tobie, auzind povestea fetei, la început a refuzat, dar îngerul Rafael l-a învățat un șiretlic ca atunci când va intra în camera nupțială să ducă cu el o cățuie, în care să ardă inimă și ficat de pește. Simțind mirosul, Asmodeu a fugit. Asmodeu a fost asimilat cu rangul de rege al umbrelor.

Belial semnifică în ebraică nimicnicie, răutate, nenorocire, spirit de demon, opus lui Iahve.

Lucifer se găsește, de asemenea, în textul biblic. El ar reprezenta îngerul căzut în iad, păstrând pentru căpetenia diavolilor denumirea de Lucifer.

Satana în ebraică înseamnă „adversar”, „inamic”, „calomniator”. El apare în nomenclatura demonologică, începând cu *Cărțile Regilor*, componente ale *Vechiului Testament*. Se găsește și în doctrina creștină. El apare ca un acuzator și dușman al lui Dumnezeu. În timp ce Dumnezeu

este personificarea binelui, Satana devine personificarea răului. Satana este invocată de vrăjitori în practica magiei negre.

Conciliul de la Toledo (447) aduce definiția teologică a concepției despre diavol, iar Conciliul de la Constantinopol (547) va stipula eternitatea prezumtivă a demonilor.

La poporul român, imaginea diavolului a avut o reprezentare pitorească.

Avestița (diavolul) putea să se transforme în muscă, în pisică, în câine, în găină.

Acest demon avea nouăsprezece nume: Avestița, Avazura, Brano, Pabirona, Zaea, Liba, Muza, Dezana, Nazarana, Petia, Grobina, Grango, Labra, Cadakia, Năfruța, Necorinda, Grădina, Zura și Zusa.

În literatura românească, apar și alte denumiri ale diavolului, cum ar fi: Samca, Naiba, Avezuia, Glicoda, Chiropa, Scorpia, Goia, Ioha, Paha, Zezaia, Suduca, Vezena, Zalina, Chieva, Verbeza, Zolobina, Tichiută, Nichiduță, Michiduță, Borza, Necuratul, Scaraoschi, Drac și multe altele.

Împăratul Constantin cel Mare a fost primul împărat creștin care a interzis magia.

Vrăjitoria, pentru motivul că uneltește cu diavolul, a fost declarată activitate satanică, iar vrăjitorul, cleric al Satanei.

În anul 1183, papa Lucius al VII-lea dispune în numele Bisericii ca vrăjitorii să fie arși pe rug.

Conform textului cunoscut sub numele de „Canonul episcopului” din arhivele Vaticanului, care cuprindea hotărârea Conciliului de la Ancira, ținut în anul 312, oricine credea în vrăjitorie nu mai aparținea lui Dumnezeu, ci aparținea diavolului.

Unii teologi au calculat chiar numărul diavolilor, ajungând la concluzia că sunt șapte milioane patru sute nouă mii o sută douăzeci și șapte, ce se află sub comanda a șaptezeci și nouă de căpetenii.

După alții, numărul lor ar fi douăzeci și nouă de milioane trei sute zece mii șase sute nouăzeci și șase de draci împărțiți în șaizeci și șase de cohorte.

După Dom Calmet, ierarhizarea diavolilor ar fi următoarea:

- Lucifer – monarh – rege;
- Belzebuth, locotenent al lui Lucifer;
- Astaroth, prinț de tron;
- Beemoth, prim-ministru;
- Belphegor, general;
- Sabathan, colonel;
- Axaphat, centurion.

Se consideră că diavolii trăiesc șase sute optzeci de mii patru sute de ani.

Sectanții albigenzi din Languedoc au proclamat principiul egalității binelui și răului, care echivala cu egalitatea dintre spiritul lui Dumnezeu și spiritul satanic. Aceasta a fost considerată o erezie și împotriva lor s-a format ordinul călugărilor dominicani, pentru a-i aduce la credința dreaptă, în anul 1206, la Toulouse, în Franța. Apoi s-a trecut la forță împotriva albigenzilor, care au fost învinși în localitatea Muret, în 1213, și la Toulouse, în 1218, război la care a participat chiar regele Franței, Ludovic al VIII-lea. Nereușind să-i anihileze, papa Grigore al IX-lea organizează în anul 1233 un tribunal special, pe care îl încredințează călugărilor dominicani pentru a-i judeca pe ereticii din Languedoc. Acest tribunal a fost numit Inchiziție.

În 1542, papa Paul al III-lea a reorganizat Inchiziția, dând-o ordinului iezuiților, un ordin religios fondat de un călugăr spaniol, Ignățiu de Loyola. Această Inchiziție va dura până în anul 1808, când a fost suprimată de Napoleon Bonaparte.

Începând cu bula papală „Super Illius Specula”, emisă de papa Ioan al XXII-lea în 1326, vrăjitoria a trecut în rândul ereziilor și magicienii sau vrăjitorii vor fi arși pe rug.

Conținutul literaturii referitoare la diavol se transformă în principii teologice, consfințite de Universitatea din Paris în 1396.

Sub jurisdicția Inchiziției, de-a lungul a șapte secole, au fost arși pe rug o sută de mii de oameni, dar numărul lor se pare că a fost de cinci ori mai mare.

Printre cei arși pe rug, este citat și mareșalul Franței, Gilles de Montmoréncy Laval de Retz, care a fost ars pe rug la Nantes. Cavalerii acuzați de conlucrare cu Satana, care purtau amulete diabolice, au fost de asemenea arși pe rug.

În Transilvania au fost arse de vii, în 1686, mai multe femei, care au fost învinuite că au făcut vrăjitorie împotriva soției principelui Mihai Apafi I. Alte procese au avut loc la Brașov, la Sibiu și Sighișoara.

Spiritul satanic se poate substitui spiritului unui om, în procesul de posedare. Când diavolul nu poate pătrunde în interiorul corpului, doar îl agită și îl chinuie – acești oameni sunt obsedați de diavoli.

În 1552, la Roma, o sută de călugărițe au fost posedate de diavol. Fenomenul s-a mai remarcat la mănăstirea din Kerndrop, apoi la călugărițele din Verriers și Cevennes.

Practica magiei negre în grup era cunoscută sub denumirea de Sabat. Se practica în nopțile de miercuri spre joi și vineri spre sâmbătă. Reuniunea se făcea într-un loc izolat, pe malul unui lac, în mijlocul unei păduri întunecoase, la o încrucișare de drumuri. Cei ce participau la Sabat se ungeau pe corp cu o anumită pomadă. Când toți vrăjitorii erau adunați, se materializa diavolul sub forma unui țap cu coarne lungi, având fața umană, barba ascuțită, nas coroiat și pielea neagră.

Diavolul se putea materializa și sub forma unui șoricel care creștea apoi în timpul ritualului. De asemenea, se putea materializa și sub formă de măgar, pisică, șarpe, vultur, bivol sau copoi, dar întotdeauna cu fața umană și de culoare neagră.

Conform legendelor, ceremonia Sabatului începea prin dansul broaștelor-țestoase. Decanul vrăjitorilor se așeza în mijloc și se dezbrăca, rămânând gol. Vrăjitorii veneau unul câte unul, se prosternau înaintea lui Satan, care purta pe cap o coroană de coarne negre, și îl sărutau pe bot, jurând cu mâna stângă întinsă că-i aparțin cu trup și suflet. Apoi serveau pâine de mei, tocană cu carne de broască-râioasă, de hoți spânzurați sau de copii morți la naștere. De asemenea, beau vinuri colorate cu fiere și care conțineau afrodisiace. Vrăjitorii trebuiau să mănânce și să bea până se îmbătau, după care se urcau pe masă și toastau pentru gloria infernului. După ce spuneau diavolului tot răul pe care l-au făcut, intrau într-o stare de convulsii. La un moment dat, se auzea un zgomot puternic, un cocoș care cânta și tot ritualul înceta.

Poțiunea magică era un produs pe care știau să-l prepare vrăjitorii bătrâni, din unsori și ingrediente, iar secretul se transmitea sub jurământ unui singur vrăjitor. Vrăjitorii se ungeau cu această pomadă în seara ce preceda Sabatul. Aceste licori aveau efectul drogurilor de astăzi și explică în parte acțiunea de desprindere a corpului astral, dând posibilitatea spiritelor satanice să se introducă în corpul vrăjitorilor și să înlocuiască spiritele acestora. Altfel spus, acești vrăjitori, în timpul Sabatului, erau toți posedați de diavol.

Licoarea magică conținea sânge de liliac, grăsime de copil, praf de omag, mandragora și mac.

În procedeul de legare a eghileților care îi face pe tineri impotenți, vrăjitorul făcea noduri pe un fir de ață, în timpul ofierii căsătoriei acestora, rostind cuvinte magice.

În 1558, la Paris, a fost condamnat la moarte Abel de la Rue pentru crima de a fi legat prin vrăji mai mulți tineri căsătoriți.

La Bordeaux, a fost ars de viu în 1618 un legător prin vrăji. Chiar Biserica catolică în Conciliile de la Milano și Tours și

la sinodurile de la Monte Casino, Ferrara și Melun a luat poziție împotriva lor.

Dezlegarea de farmece și-au însușit-o și preoții. Manoperele de dezlegare în popor sunt foarte numeroase. Cel ce era vrăjit trebuia să meargă pe malul unui lac, însoțit de vrăjitoare, aducând acolo o tijă de trestie umplută cu sare, o alta, plină cu spirt, un pui negru de găină și un arc de vie. Pe malul lacului, vrăjitoarea spunea o formulă magică pentru a dezlega farmecele.

Acțiunea spiritului diavolar are rol și în blestem, cuvânt care vine din limba latină, de la cuvântul *blestimare*, având sensul de „a-i trimite prin magie un rău cuiva”. Cel mai teribil blestem este acela al părinților împotriva copiilor, sau al preoților contra necredincioșilor.

Blestemul religios copiază pe cel din popor.

Moliftele Sfântului Vasile cel Mare: „Te blestem pe tine, începătorul răutăților și al hulei, căpetenia împotrivirii și urzitorul vicleniei...”, iar în blestemul Sfântului Ioan Gură de Aur, blestemul capătă o formulă de somație. Adresându-se diavolului, îi spune: „Înființează-te, teme-te, depărtează-te, pieri, fugi, tu care ai căzut din cer, și împreună cu tine toate duhurile cele viclene, duhul necurăteniei, duhul vicleșugului, duhul cel de noapte, cel de zi, cel de la miezul nopții, duhul nălucirii etc.”.

Se considera că spiritele rele vin din direcția miazănoapte și de aceea în jurul cetăților geto-dacice se făceau șanțuri duble în această direcție.

Legenda întemeierii Romei spune că Romulus a trasat această brazdă rituală și profanarea ei a dus la moartea lui Remus. Aceasta este o închipuire a poporului, căci acțiunea spiritelor diavolare se produce prin telepatie, prin gândul lor venit din astral, indiferent de punctele cardinale.

Este interesant și misterul găinii negre, folosit în magie. Nu orice găină neagră însă, ci numai cea ieșită din ouă descântate, păstrându-se numai puii negri. Vrăjitorul face un

pact cu diavolul, printr-un ritual vrăjitoresc: „Promit Marelui Lucifer de a-l răsplăti peste douăzeci de ani, cu corpul și sufletul meu, de toate comorile ce-mi va da, drept care m-am iscălit”. Acest pact este descris deosebit de bine de Goethe în *Faust*, carte la care autorul a lucrat timp de șase decenii, până la vârsta de optzeci și doi de ani. Această temă este reluată de numeroși scriitori: Marlowe, Heine, Lenau, Th. Mann, Pușkin, Lermontov, Valery, precum și de muzicieni: Gounod, Berlioz, Liszt, Wagner și de artiști plastici: Rembrandt, Delacroix.

Înnodarea șnurului, adică șnurul care închide partea din față a pantalonilor, este practica de magie neagră cea mai de temut pentru căsătoriți, căci poate provoca impotența bărbatului pentru o singură femeie sau pentru toate femeile. Pentru a scăpa de această impotență, în Bretania bărbații urinează prin verighetă într-o vineri de dimineața, când răsare soarele, și spune de trei ori cuvântul „yemon”. Pentru a se face farmece unui bărbat să se îndrăgostească de o altă femeie decât cea cu care este căsătorit, se fac vrăji care au efect în trupul lui sau în afara trupului; astfel, în primul caz se amestecă azima de împărtășanie sfințită sau nu, însemnată cu litere de sânge. Femeia poate da bărbatului sângele menstrual să-l bea, iar bărbații dau femeilor sperma.

Farmecul de dragoste cu ajutorul Satanei în afara trupului se face cu păr, vârfuri de unghii, de la persoanele ce urmează să fie făcute să iubească, oase de broască, creier de pisică, părți genitale de lup, care se ascund într-o legătură și se pun într-o haină sau sub patul persoanei ce trebuie vrăjită.

Se mai face cu o broască râioasă, care are ochii cusuți sau gura cusută, și care se introduce într-o oală ce se așează în camera celui ce urmează să fie vrăjit.

Vrăjile se mai fac cu figurine de ceară care se botează cu numele celor care urmează să fie fermecați, apoi se pun lângă un foc până când se topesc.

Deochiul este o altă acțiune satanică și el se poate adresa omului, dar și animalelor și plantelor.

Deochiul prin laudă se poate îndepărta prin urări de sănătate celui ce te laudă, iar dacă deochiul urmează unei priviri fixe, cel deocheat trebuie să mănânce imediat ceva.

Este foarte important cum, în timpul Inchiziției, teologii și jurisconșulții depistau persoanele pe care le considerau posedate de diavol: aceștia nu puteau suferi mirosul de trandafiri, apoi începeau să vorbească o limbă pe care n-au învățat-o niciodată și, în general, erau persoane agitate și neliniștite.

Spiritele satanice care se invocă în vrăjitorie sunt: Encitif, Lediathan, Behemond, Accaron, Dagon, Asmodeu, Aman și Astarod.

În Australia, vrăjitorii aborigeni poartă asupra lor picior de șopârlă de care este prins un smoc de păr omenesc. Dacă acest os este îndreptat spre un om și însoțit de un blestem aducător de moarte, omul se îmbolnăvește și moare, căci nici o intervenție medicală nu-l poate salva. Oamenii care mor prin magie neagră nu prezintă nici un fel de leziune organică.

Când se folosește vrăjitoria vudu, victima începe să respire foarte repede, inima bate din ce în ce mai rapid, până când intră într-o contracție permanentă și moartea se produce prin stop cardiac. Se produce o hemoconcentrație din cauza deplasării plasmei în țesuturi, așa cum se întâmplă în șocul traumatic sau chirurgical.

În multe cazuri de morți prin magie neagră, doctorii pun diagnosticul de dezechilibru brusc hemodinamic sau de tahicardie ventriculară paroxistică, termeni care traduc, în final, modul prin care se oprește inima. Aceste manifestări se produc în corp, pe cale psihosomatică.

Spiritul vrăjitorului se adresează subconștientului victimei care își provoacă moartea propriului său corp fizic.

Sunt semnificative din acest punct de vedere și cazurile altor boli ce se produc prin telepatie.

În Cehoslovacia s-au efectuat cercetări în acest sens, reușind să se producă crize de astm bronșic, prin telepatie, la oameni perfect sănătoși, numai transmițând gândul că acesta este bolnav de astm.

Stepan Figar, din Praga, a observat că se pot produce și accese de hipertensiune la oameni aflați la mare distanță.

În toate aceste cazuri de moarte subită prin magie neagră, cauza directă a morții este șocul.

Prin magie neagră se pot produce cataplexia, când omul cade lent la pământ, cu ochii închiși, absolut incapabil să facă vreo mișcare sau să scoată vreun sunet, dar rămâne conștient și își dă seama perfect de tot ce se întâmplă.

CLONAREA OMULUI ESTE DE INSPIRAȚIE LUCIFERICĂ

Pentru a înțelege cum influențează spiritul satanic activitatea unui individ, trebuie să facem o incursiune în straturile conștiinței umane.

După Hartmann și Schopenhauer, conștiința omului ar fi o voință inconștientă, o substanță imaterială, răspândită peste tot în univers și care, pătrunzând în organism, acționează asupra rădăcinilor nervoase și asupra creierului.

Psihicul uman se poate diviza în inconștientul din viața cognitivă care cuprinde senzațiile infraliminale, inconștientul din viața afectivă, acțiuni care se fac involuntar și care explică stările noastre de spirit, diverse preferințe sau aversiuni.

Cheia cunoașterii conștiinței se află în inconștient. Aceasta nu cunoaște repaus, nici somnul nu o obosește, cel mult o reduce.

Colsenet afirma că viața psihică este răspândită în întregul organism și amestecată intim cu viața fiziologică. Actele conștiente sunt pregătite fără știrea noastră prin influențe secrete în subconștient.

Myers descrie o conștiință supraliminală și o conștiință subliminală sau ultramarginală, un prag al conștiinței. Numeroase fenomene, cum ar fi senzații, idei și emoții, rămân cantonate în conștiința subliminală, fiind aduse foarte rar în curentul supraliminal al conștiinței. În conștiința supraliminală se află gândirea și voința, care reprezintă cel mai de sus centru

al ei, apoi urmează centrul mijlociu care determină mișcările musculaturii, circulația și alte acte fiziologice ale organismului.

În zona conștiinței subliminale se află centri care dau inspirația din anumite situații precare și o filmotecă a viselor, iar în centrul inferior al conștiinței subliminale se află sediul activității rudimentare și oculte.

Conștiința supraliminală este determinată de conștiința subliminală.

Se poate spune că omul posedă două suflete, esențial fiind cel subliminal, căci acesta este etern și în directă comunicare cu Dumnezeu. El își trage originea dintr-un univers spiritual care este în legătură cu spiritul omului.

Personalitățile multiple pe care le manifestă omul în regresia în timp explică reîncarnările succesive ale aceluiași suflet. Cea mai înaltă treaptă a inconștientului o constituie subconștientul, care este tot un gen de conștiință situată dedesubtul conștiinței. Unele informații aflate în subconștient influențează în mod conștient activitatea conștientă a omului. Sugestiile date prin hipnoză conștientului sunt preluate de acesta și rămân inconștiente pentru conștiință, deși acționează atât asupra proceselor fiziologice din organism, cât și asupra conștiinței.

Acțiunea magiei și vrăjitoriei prin transmiterea gândului de către acești vrăjitori prin telepatie sunt preluate de subconștient sub formă de imagini, iar acestea acționează asupra activității noastre conștiente fără ca noi să ne dăm seama că, de fapt, execută niște ordine care sunt străine voinței noastre, ele aparținând unui alt spirit. Se produc astfel modificări în psihicul uman și în activitatea fiziologică normală a organismului, producând chiar moartea omului. În morțile produse prin vrăjitoria vudu, omul moare prin modificări hidroelectrolitice ce se produc în organismul uman.

Există un ceas spiritual al subconștientului care declanșează acțiunea conștientă indusă telepativ prin actul magiei și vrăjitoriei. Acest ceas spiritual corespunde timpului marcat de ceasul biologic al organismului și de ceasul ce măsoară timpul cronologic al universului. Un act de magie sau de vrăjitorie transmis telepativ subconștientului unui individ acționează asupra conștiinței acestuia, exact pe perioada de timp care a fost transmisă de vrăjitor. Dacă unui individ aflat în stare de hipnoză, deci cu conștiința suprimată, i se transmite un ordin de a executa o acțiune la o dată ce va urma peste un timp determinat, revenit în stare de trezire normală, el nu-și amintește acest ordin, dar la data exactă când trebuia să facă acțiunea respectivă, își întrerupe orice activitate și execută acel ordin. Ceasul spiritual aflat în subconștient se suprapune ceasului sideral ce măsoară timpul.

Ceasul spiritual comunică și cu ceasul biologic al organismului pe care îl influențează, căci se poate comanda o acțiune biologică în organism la un anumit timp, care ne trezește din somn la ora pe care o transmite conștient înainte de culcare subconștientului. Primind în mod telepativ gândurile vrăjitorului sub formă de imagini, subconștientul le decodifică fără a le cenzura, și nu va elimina gândurile malefice. El reacționează așa cum i-a fost transmis gândul de bine sau de rău asupra organismului. La fiecare gând, subconștientul reacționează prin răspunsuri-simbol pe baza unor înregistrări arhetipale, chiar dacă răspunsurile sunt dăunătoare organismului, producând uneori chiar moartea.

Dacă unui individ aflat în hipnoză îi sugerăm că îl atingem cu un fier înroșit, se produce o arsură în locul atins, deși l-am atins cu un corp rece.

Vrăjitorul face o figurină de ceară pe care o dorește subiectul ce urmează a fi vrăjit, o înțeapă cu un corp oarecare în dreptul inimii, corp pe care îl gândește a fi un cuțit, și persoana închipuită a fi figurina de ceară moare subit printr-un atac de

cord. Înregistrarea gândului vrăjitorului rămâne în subconștient atât timp cât a gândit vrăjitorul, nu este necesară o acțiune zilnică a lui. Se face o subordonare totală a conștiinței normale a individului conștiinței subconștientului, care de fapt reprezintă voința vrăjitorului.

Psihicul subliminal explică telepatia, clarviziunea, precogniția și psihochinezia.

Prin telepatie se face comunicarea dintre două psihicuri. Prin clarviziune se obțin informații despre anumite lucruri, cum ar fi obiecte pierdute, despre care nu mai există cunoștințe.

Prin premoniție putem cunoaște un eveniment care va avea loc în viitor.

Prin psihochinezie se pot influența lucruri aflate la distanță prin gândire.

Psihicul conștient nu poate recepționa decât o fracțiune din informațiile pe care simțurile le percep tot timpul. El se apără de milioane de informații care ar bombarda conștiința, folosindu-se de diferite bariere, pentru a nu primi decât informațiile temporare.

Percepția subliminală este permanentă, dar nu ne dăm seama de ea. În sfera subconștientului intră toate procesele fizice și psihice din afara stării controlate și conștiente.

Psihicul subliminal reține toate experimentele în totalitatea lor. La acest nivel ajung informațiile din digestie, circulație, sânge, temperatura corpului, din respirație, din funcționarea glandelor cu secreție internă și din toate segmentele ce conduc la homeostazie.

În general, psihicul subliminal primește circa o sută de milioane de bioinformații pe secundă, numai din interiorul organismului, dar el mai primește informații și prin organele de simț și prin telepatie de la entitățile spirituale existente în spațiu. Toate acestea se rețin în psihicul subliminal.

La nivel subliminal, vedem, auzim, simțim și ne amintim totul în cele mai mici amănunte. Se poate spune că procesul evoluției constă în integrarea permanentă a psihicului conștient în cel subconștient. O contopire a acestor două conștiințe aduce cu sine puteri magice și o creștere uriașă a puterii de înțelegere.

Psihicul conștient nu poate percepe decât aproximativ șapte lucruri deodată, pentru că această conștiință subliminală are o serie de bariere protectoare, adevărate filtre care apără conștientul de o suprasolicitare.

Percepția subliminală modifică percepția noastră conștientă. Omul este la cheremul propriului său inconștient, cu temerile și animozitățile sale. Când barierele de protecție nu mai funcționează, omul devine psihopat. Evenimentele de zi cu zi, comportamentul nostru zilnic, starea de spirit și gândurile noastre sunt generate în totalitate de psihicul subliminal. Nu vedem decât ceea ce vrea subconștientul, nu gândim decât ceea ce subconștientul vrea să gândim și nu auzim decât ceea ce vrea subconștientul să auzim.

Universul este în ultimă instanță de natură mentală, iar inconștientul face legătura dintre psihicul nostru individual și câmpul mental universal.

Limbajul subconștientului este un limbaj al simbolismului care este comun tuturor popoarelor, în toate culturile și în toate timpurile. Acesta este un proces primar, gândul este înțeles de subconștient, indiferent de limbile pe care le vorbesc popoarele, el răspunde prin simboluri și arhetipuri ancestrale. Gândul ca proces primar pare o metodă de cunoaștere comună tuturor culturilor, numai formele de exprimare verbală diferă, căci forma de gândire simbolico-imaginativă ne reunește pe toți într-o singură rasă. Psihicul universal, limba pământului-mamă gândește prin intermediul simbolurilor, imaginea transmisă prin gând este decodificată la fel de toate rasele omenirii și, mai mult, de tot ceea ce este

viu: om, animal sau plante. Poate să fie aceasta o dovadă că Dumnezeu a creat lumea prin energiile gândului său. Psihicul subliminal gândește prin simboluri, iar psihicul conștient și convingerile sale nu au nici o putere să se opună rezoluțiilor limbajului destinat subconștientului. Legătura dintre Dumnezeu și om se face la nivelul subconștientului. După unii autori, subconștientul ar fi localizat la nivelul sistemului limbic de la baza creierului. Acesta ar fi la nivelul psihicului instinctiv și emotiv care prevestește o primejdie.

Procese subconștiente se desfășoară în creierul subcortical și la nivelul sistemului nervos neurovegetativ sau autonom. Informațiile ajunse la nivelul sistemului limbic pot ajunge în planul conștient și invers, acesta are legătură cu hipotalamusul – de la baza creierului, care este „centrala de comandă” a sistemului nervos neurovegetativ autonom, care include și glanda hipofiză sau pituitară.

Sistemul nervos autonom este compus din două părți: sistemul simpatic și parasimpatic. Simpaticul ne pregătește de o acțiune și ne menține în mișcare, iar parasimpaticul ne relaxează.

Glanda pineală sau epifiza, considerată ca al treilea ochi, este în legătură cu hipotalamusul ca parte a sistemului limbic. Controlul asupra psihicului subliminal se poate face prin concentrarea gândirii care se întâlnește la yoghini în stările incipiente de pregătire. Putem intra în legătură cu conștiința subconștientului ajungând la a patra stare de conștiință, aceea denumită hipnagogă. Aceasta este o stare pe care o găsim la limita dintre somn și veghe.

Prin meditație se poate obține o fuziune între conștient și subconștient. Hrănirea interioară a psihicului conștient din subconștient este echivalată cu meditația.

În hipnoză somnul psihic se produce prin cedare în fața voinței altcuiva. Hipnoza poate contribui la vindecare, la anestezie, poate rechemă amintiri din subconștient, poate

înlătura foamea, poate accelera sau încetini bătăile cordului, precum și alte procese autonome ale corpului uman, cum ar fi valorile glicemice, poate controla ciclul menstrual, poate influența lactația, poate produce halucinații, făcând să fie văzute lucruri inexistente.

Toate aceste modificări se pot produce prin telepatie, folosindu-se de entități malefice.

Subconștientul este în același timp biochimist, doctor specialist în biologie celulară, aceasta pentru că toate funcțiile biologice ale organismului sunt sub controlul subconștientului prin intermediul sistemului nervos neurovegetativ autonom. Magia se produce prin intermediul psihicului subliminal prin unirea conștientului în subconștient.

Pentru practica magiei negre se apelează la diavol ca principiu al răului ca o entitate personificată. Creștinismul l-a identificat ca fiind Lucifer, arhanghelul decăzut, deși adevăratul nume al principiului răului nu este cunoscut decât de inițiați. Magicianul, înainte de a face numărul de magie, trebuie să îndeplinească anumite ritualuri. El se pregătește printr-o purificare spirituală, post, abținere sexuală și rugăciuni, dacă urmărește un act de magie benefică, sau prin invocări pregătitoare a forțelor satanice dacă urmărește să facă o magie neagră. Sunt alese anumite zile și perioade pentru actele magice, cum ar fi zilele solstițiilor și echinocțiilor, nopților Sfântului Andrei și Sfântului Vasile, vineri și sâmbătă, când răsare soarele sau la miezul nopții, ca și în timpul eclipselor de lună și de soare. Locul propriu-zis al magiei este bine ales: peșteri, poienițe în mijlocul pădurii, răscruci de drumuri, maluri ale apelor, ale unor bălți sau mlaștini, considerate blestemate. Magicianul își pregătește un cerc magic, după care urmează chemarea spiritului. Cercul magic se poate trasa cu un băț, cu un cuțit, o lumânare sau un cărbune de obicei obținut dintr-o bucată de lemn dintr-o cruce

din cimitir care a fost adusă în biserică în timpul liturghiei. Când magicianul are o forță foarte mare, el își trasează cercul magic prin gând. De menționat că sângele de om și de animal sacrificat ca și urina au puterea de a-l apăra pe magician de acțiunea dăunătoare a spiritelor malefice. Același efect îl au materiile fecale, sperma și lanțurile de fier, așa cum descrie Elifas Levi în cartea sa *Dogme și ritual în magia înaltă*.

Spiritul malefic se invocă printr-un strigăt sau urlet, operațiunea fiind denumită goeție, de la cuvântul, *goe* care înseamnă „urlet”.

Magicianul se îmbracă cu o pelerină de culoare roșie sau albastră sau cu o robă neagră, dar el poate să fie și dezbrăcat până la mijloc sau complet, numai capul este protejat, fiind acoperit cu o glugă sau o calotă. Spiritul malefic este invocat prin strigarea numelui, numele având proprietăți supranaturale. Se pot folosi cuvinte magice la care răspund spiritele morților ce se numesc entități elementare, sau spiritele naturii care se numesc elementale.

Magicianul trebuie să aibă un psihic echilibrat, să fie stăpân pe sine, să știe să-și învingă plăcerile, poftele și somnul, să fie calm atât la succese cât și la înfrângeri, să-și imagineze toată acțiunea pe care i-o cere entității demonice prin imagini și senzații. El trebuie să se purifice în exterior și în interior un timp de patruzeci de zile. Numărul 40 este sacru și simbolul său este magic. În cifre arabe, el se compune dintr-un cerc ce simbolizează infinitul și din 4 care semnifică ternarul prin unitate. Forma cifrelor X romane, așezate în patru colțuri, reprezintă semnul dogmei fundamentale a lui Hermes, și caracterul sigiliului lui Solomon.

Magicianul se purifică printr-o dietă vegetariană, prin abstenență, prin restricția de la băuturi alcoolice și prin respectarea orelor de somn. Orice neglijență poate fi fatală. Secretul operației este indispensabil. Cele trei arme ale

magicienilor sunt credința, imaginația și voința în obținerea efectului dorit.

Spre deosebire de magician, vrăjitorul își vinde sufletul diavolului.

Indiferent dacă se invocă spirite angelice sau spirite malefice, trebuie îndeplinite anumite condiții de către practicanți.

După ședința de chemare a spiritului, timp de șapte zile nu mai trebuie repetată o altă ședință.

Nu se va invoca niciodată spiritele în ziua de sâmbătă.

APOCALIPSA

Dumnezeu a interzis lui Adam și Evei să mănânce din „pomul vieții”, căci atunci îi va distruge.

Dar ce reprezintă acest „pom al vieții”? Acest pom îl reprezintă macromolecula de ADN care este formată din două lanțuri polinucleotidice, înfășurate helicoidal antiparalel în jurul unui ax comun, astfel încât formează un dublu helix. El transmite codul genetic.

ADN-ul conține programul sintezei de proteine, adică informația genetică ce determină ordinea de succesiune a aminoacizilor care structurează proteinele.

Un segment din ADN este gena, care, fiind alcătuită dintr-o secvență de codoni, codifică succesiunea aminoacizilor care în ultimă instanță structurează proteinele.

Codul genetic reprezintă relația dintre secvența nucleotidelor din ADN și secvența aminoacizilor din molecula proteică. El este universal la toate organismele vii, în sensul că aceeași codoni codifică același aminoacid. Acest cod genetic stă la bază apariției vieții pe pământ.

Trebuie reținut că ADN-ul se află în nucleul celulei, dar o mică parte este situată și extranuclear, în mitocondriile celulare care sunt organite celulare cu rol energetic, situate deci în citoplasmă. Acest ADN se replică independent de ADN-ul nuclear și se transmite ereditar numai pe linie maternă. Acest ADN mitocondrial este cea mai veche structură filogenetică, studiul ei fiind la baza teoriei „Evei mitocondriale”.

În mintea oamenilor s-a născut ideea de a se face clonări ale ființei umane.

Secta raelienilor din SUA declară că a reușit clonarea ființei umane.

Această lucrare a fost interzisă de Dumnezeu atunci când le-a spus lui Adam și Evei să nu se atingă de „pomul vieții”, aceasta pentru că Dumnezeu a creat speciile de pe Pământ, făcând pentru fiecare specie un ADN specific. Acest ADN a fost menținut pentru întreaga creație, pentru a se păstra specificul speciei respective și puritatea ei genetică.

Prin clonarea ființei umane este pusă în pericol însăși perpetuarea speciei, însăși viața omului.

Din acest motiv, Dumnezeu a intervenit prin catastrofe de ordin planetar și a distrus civilizația umană care a testat o asemenea inginerie genetică.

Omul are un suflet, o scânteie dumnezeiască în el, care nu se poate obține prin clonare, căci ea este parte din dumnezeire și pe Dumnezeu nu-l putem nici crea, nici imita.

Această îndrăzneală a civilizației actuale va fi aspru pedepsită de Dumnezeu, căci astfel Satana ar pune stăpânire definitivă pe specia umană.

Apocalipsa despre care vorbește *Biblia* va fi pedeapsa divină ce se va abate asupra omenirii.

Nu numai *Biblia* se referă la distrugerea omenirii, ci și *Coranul*.

Atât *Biblia* cât și *Coranul* prevăd sfârșitul civilizației pe pământ prin război nuclear.

Michael Orosnin, autorul unei lucrări dedicate codurilor *Bibliei* intitulată *The Bible Code*, a prevenit despre o viitoare explozie nucleară în Orientul Apropiat. Ezechiel a prorocit atac nuclear irakian asupra Ierusalimului.

Apoi și alți proroci, Isaia, Ieremia, Daniel, Amos, Ioil, Sofonie și Zăharia, au prorocit distrugerea Ierusalimului

printr-un atac nuclear, la sfârșitul veacurilor. Decodarea *Bibliei* constituie baza teoretică fundamentală a necesităților de embargo în informație și tehnologie nucleară pentru Irak, dar se pare că deja Irakul s-a înarmat cu arme de distrugere în masă.

De asemenea, *Coranul* avertizează că evenimentele istorice sunt predestinate și nu mai pot fi schimbate.

În *Biblie* se face aluzie la un satelit artificial care s-ar găsi deasupra Pământului și care nu a fost trimis de oameni de pe Pământ. El ar avea obiectivul camerei de luat vederi centrat pe teritoriul geografic al vechiului Canaan și al zonei înconjurătoare pe o rază de o mie cinci sute de kilometri. Acest satelit este denumit „Curcubeul”.

Și Iisus Hristos face aluzie la apocalipsă: „După necazul acela, Soarele se va întuneca și Luna nu-și va mai da lumina ei” (Marcu 13-24). Acesta nu poate fi decât un război nuclear. Versetele biblice subliniază că acest război nuclear va încheia un ciclu de viață.

„Atunci Babilonul, podoaba împăraților, cununa mândriei caldeenilor, va fi ca Sodoma și Gomora pe care Dumnezeu le-a nimicit” (Isaia 13).

„Pământul se sfarmă, sare în bucăți, se clatină Pământul. Luna va fi roșie, iar Soarele va pierde din lumina lui” (Isaia 24).

„Tremură Pământul, cerul se cutremură, Soarele și Luna se întunecă și stelele își pierd strălucirea lor.” Atacul, asemănător celui ce a distrus orașele din jurul Mării Moarte, cuprinde explozia nucleară, emisia de lumină, unda de șoc, pulberea care întunecă Pământul, noaptea nucleară și radioactivitatea crescută.

Explozia nucleară degajă o cantitate de energie imensă, în special sub formă de raze x, care sunt absorbite de mediul înconjurător.

În cazul când explozia nucleară are loc în atmosferă, aerul este cel ce răspândește radiația nucleară. În centrul exploziei, în cazul unei arme cu plasmă, temperatura poate ajunge la 100.000 de grade Celsius pe un perimetru de sute de kilometri, după cum estimează Jean-Pierre Petit.

Dacă omul nu se află în perimetrul zonei de explozie, va suferi de boala de iradiere care comportă mai multe tipuri: a) alfa, slab penetrantă; b) beta, mai penetrantă și c) gama, foarte penetrantă. Iradierea nucleară afectează tot ceea ce este viu.

Boala de iradiere cuprinde trei perioade:

— Faza inițială cuprinde primele douăzeci și patru de ore și se manifestă prin starea de șoc, semne neurologice (comă la expunere masivă); la expuneri sub 4 Gray (Gy) semnele sunt mai atenuate: eritem cutanat, grețuri și vărsături.

Sub 1 Gy simptomele sunt: astenia fizică, grețuri și vărsături.

— Faza a doua de latență, care poate dura cincicincisprezece zile, nu se manifestă clinic.

— În faza critică, reapar greața, vărsăturile, febra, hemoragia, astenia fizică extremă, scăderea imunității, comă și deces.

Se produce o aplazie medulară, măduva nu mai produce globule albe și roșii, scade numărul de limfocite cu rol de imunitate.

Se produc anomalii cromozomiale.

Iradierea masivă duce la apariția de tumori maligne, limfoame maligne, iar în cazul de iradiere mai mare se produce moartea prin alterarea hărții cromozomiale a celulelor somatice. Se produce și o alterare a corpului spiritual, care coordonează funcționalitatea celulelor somatice.

În *Apocalipsă* se mai spune: „În zilele acelea vor căuta oamenii moartea și nu o vor afla și vor dori să moară, moartea însă va fugi de ei” (*Apocalipsa* 6).

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

W. RAYMOND DRAKE, *Astralii din Atlantida*, Ed. Polirom, 1997

ZECHARIA SITCHIN, *Războiul zeilor cu oamenii*, Ed. Aldo-Press, 2001

GRAHAM HANCOCK, *Amprenteze zeilor*, Ed. Aldo-Press, 2001

W. SCOTT-ELLIOT, *Mărirea și decăderea Atlantidei și Lemuria pierdută*, Ed. Călin, 1994

ZECHARIA SITCHIN, *A douăsprezecea planetă*, Ed. Aldo-Press, 1996

T.V. MOLDOVAN, *Programul Terra*, Ed. Conexiuni, 2000

I. NEGUȚ și O. RUSU, *Ginecologie și obstetrică*, Ed. Didactică și Pedagogică, 1981

P. RAICU, M. IONESCU-VARO, G. GANCEVICI, GABRIELA MOISESCU, *Celula*, Ed. Academiei, 1972

ANATOL BASARAB, *Numerologia în viața fiecăruia*, Ed. Miracol, 1999

CUPRINS

INTRODUCERE	5
REPRODUCEREA DIVINĂ A OMULUI	8
EMBRIOGENEZA	12
CLONAREA OMULUI – ACȚIUNE SATANICĂ	20
PRIMA PEDEAPSĂ PENTRU ÎNCERCAREA DE A SE SUBSTITUI CREAȚIEI DIVINE – Marea bătălie a îngerilor	34
ATLANTIDA – Civilizații dispărute prin mânia divină, atunci când omul a încercat clonarea umană	38
DOCTRINA IDEOLOGICĂ A SECȚEI RAELIENILOR ...	62
PARTENOGENEZA	73
SPIRITUL SATANIC – Factorul inițiator al clonării	75
CLONAREA OMULUI ESTE DE INSPIRAȚIE LUCIFERICĂ	94
APOCALIPSA	103
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	107